І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200 з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 113. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЧЕРВНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, JUNE 13, 1975 No. 113. VOL. LXXXII.

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУВСЯ З'ЇЗД МИРЯН УКЦЕРКВИ

Ню Йорк (М. Галів). — В суботу, 7 червня тут в Українському Народному Домі, заходами Крайової Ради Мирян Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви, відбувся З'їзд Мирян, в якому взяли участь представники мирян: Аллентавну, Боффало, Чікаґо, Детройту, Філядельфії, Керґонксону, Честеру, Трентону, Балтімору, Ню Гейвену, Джерзі Сіті, Нюарку, Клівленду, Піттсбургу, Ірвінґтону й інших місцевостей. Було біля сто учасників. З'їзд Мирян, який відкрив і ним проводив голова Ради Мирян Роман Данилевич, започаткова но молитвою. Голова Ради Мирян привітав присутніх представників миряи, а зокрема привітав Мати Марію, ЧСВВ. Покликав почесну президію і рівночасно подав плян нарад з'їзду.

Голова Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви д-р Мирослав Навроцький прочитав привіт для З'їзду Мирян від Патріярха, Блаженнішого Кир Йосифа, від почесного члена Т-ва о. крилошанина Володимира Білинського й інші. Усний привіт склав голова Т-ва священиків ім. св. Андрея о. крилошанин Володимир Андрушків. В свойому слові о. Андрушків закликав, щоб миряни просили ще і ще своїх Владик, щоб вони здійснювали помісні права УКЦеркви й активно включились у формування патріяршого устрою, спираючись на прийнятті конституції нашої Церкви, щоб вони всі взяли участь у проші до Риму у липні ц. р. Так само треба звертатись і просити парохів, щоб вони діяли в тій самій площині і допомогли нашій Церкві вийти з тієї критичної ситуації. При спільній праці ми осягнемо те, чого всі щиро прагнемо — говорив о. крилошанин В. Андрушків.

Наради З'їзду Мирян проходили під двома основними аспектами: 1) 30-річчя ліквідації УКЦеркви на Україні й 2) прощі українських мирян до Жировицької Божої Матері в церкві святих Сергія і Вакха у Римі з нагоди Святого Року, що відбудеться в липні ц. р. під керівництвом Патріярха Блаженнішого Кир Йосифа.

В рамках з'їзду виголошено дві доповіді. Д-р Василь Маркусь говорив на тему: „Українська Католицька Церква сьогодні і завтра". Доповідач подав широке тло УКЦеркви в минулому і сьогодні на рідних землях та Дочерних Церков поза межами батьківщини. Підкреслював, що ми повинні різними дорогами впливати на уряди західніх держав, щоб через них домагатися в уряді СССР леґалізації і свобідного розвитку УКЦеркви на батьківщині. Наша акція повинна бути звернена на міжнародний форуму в обороні людських прав та вільного розвитку християнства в СССР. Під сучасну пору є деякі вигляди на поступки большевиків, але треба діяти. Таку акцію повинні в

(Закінчення на стор. 5-ій)

Посадники Елізабету і Гобокену проголосили „Братський Тиждень"



Посадник Елізабету, Н. Дж. Томас Дан (сидить), підписує проклямацію „Братського Тижня". Біля нього стоять (зліва) Іван Іваник, Юліян Баранюк, Євген Іванців і Йосип Лисогір.

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Томас Дан і Стів Копіслло, посадники Елізабету і Гобокену, Н. Дж., долучилися до губернатора стейту Ню Джерзі Брендана Бирна та посадників інших міст, проголошуючи тиждень від 8-го до 14-го червня „Братським Тижнем" в цих містах і закликаючи громадян належно відмітити працю і досягнення братських союзів та їх вклад в розвиток країни.

Проголошення, у формі підписання спеціяльних проклямацій в присутності представників братських союзів, відбулося в середу, 11-го червня. В Елізабеті, мейор Дан підписав проклямацію в присутності головного предсідника УНСоюзу Йосипа Лисогора, який очолює комісію „Братського Тижня" при Крайовому Братському Конґресі, головного радного і обласного організатора УНСоюзу Євгена Іванцева, голови нюаркської Округи УНСоюзу Юліяна Баранюка та Івана Іваника з 234 Відділу УНСоюзу. В Гобокен присутніми під час підписання проклямації мейором Копіслло були Й. Лисогір і Є. Іванців від УНСоюзу та Дж. Стін Джейкобсен, бувший голова братського союзу „Сини Норвеґії".

НАУКОВА РАДА ФКУ ВІДБУЛА НАРАДИ, ПЛЯНУЄ РЕОРГАНІЗАЦІЮ

Кембридж, Масс. (Бюро ФКУ). — Дня 6 червня 1975 року відбулося тут у семінарійній залі Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету чергове засідання Наукової Ради Фонду Катедр Українознавства. Під цю пору Наукова Рада складається із одинадцяти членів. В засіданні взяло участь вісім членів особисто та три через заступництво.

Присутніми були професори: О. Пріцак (голова), М. Богатюк (місто-голова), Б. Романенчук, В. Стойко та І. Шевченко, мґр І. Кобаса, як також від ФКУ — мґр С. Хемич і Б. Тарнавський. Професори: Ю. Шевельов, Я. Гурський і К. Савчук, які з важних причин не могли приїхати до Кембриджу, після телефонічної розмови з головою, в якій обговорено основні питання засідання, передали свої голоси голові НР.

Засідання відкрив голова о год. 11-ій перед полуднем, вітаючи приявних, після чого, на його пропозицію, місто голова проф. М. Богатюк перебрав обов'язки секретаря, бо це становище стало внаслідок резиґнації попереднього секретаря не обсадженим.

Голова, ствердивши, що засідання має кворум, подав до розгляду порядок нарад. Засідання складалося із двох частин, перерваних „робочим полуденком" у факультетському клюбі університету, під час якого у дружніх і вільно ведених розмовах вияснювано різні питання програми нарад.

У першій частині голова подав спершу оцінку дотеперішньої діяльности Наукової Ради .Назване тіло, в складі 35-ти членів, було покликане Фондом Катедр Українознавства ад гок у квітні 1967 р., щоб після того, як ФКУ прийняв концепцію одного центру українознавчих студій із трьома катедрами та науковим інститутом, вирішити, в якому університеті даний центр мав би творитися. На своєму засіданні 29 грудня 1967 року Наукова Рада прийняла рішення і рекомендувала творення українознавчого наукового центру в Гарвардському Університеті.

На тому роля Наукової Ради повинна була б закінчитися. Одначе голова Ради настоював, щоб НР продовжувала існування як дорадчий орган, у міжчасі створеного рішенням президента Гарварду д-ра Д. К. Бока, Комітету Українських Студій Гарвардського Університету.

Правда, не всі члени Ради, покликані ак гок для вирішення основної справи на шляху здійснювання мети ФКУ, могли активно включитися до праці. Все ж, приблизно 15 членів, в тому один кооптований, не відмовилися від активної участи, а 12 були дійсними патріотами справи. Кожного семестру протягом восьми років вони приїздили на засідання, не зважаючи на погоду та на віддалі і невигоди. Більшість засідань відбувалась в Ню Йорку, у різних приміщеннях, як — Український Інститут, УВАН, приватні ресторани. Але низка засідань, зокрема по створенні УНІГУ у 1973 році, відбулася у Гарварді.

У Гарварді члени НР брали також участь у семінарійних засіданнях та зустрічах із Комітетом Українських Студій, а останньо із Візитуючим Комітетом для

(Продовження на стор. 6-ій)

ВАЛЕНТИН МОРОЗ КРАЩЕ ВИГЛЯДАЄ І ПОЧУВАЄТЬСЯ, ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД ЛІКАРНІ – ІНФОРМУЄ ДРУЖИНА ПІСЛЯ ПОБАЧЕННЯ



Валентин Мороз

Торонто. — Комітет Оборони Валентина Мороза телефоном інформує:

Згідно з інформаціями, одержаними з бюра прем'єр-міністра П'єр Трудо, які збігаються з інформаціями, одержаними Комітетом з дисидентських кіл в Москві, що їх неофіційно потвердили американські державні чинники, Раїса Мороз мала 5-го травня цього року побачення із своїм чоловіком Валентином Морозом у Владимирській тюрмі біля Москви. Як відомо, тюремний правильник дозволяє на побачення родини з ув'язненим два рази в рік. Згідно з твердженням Раїси, Валентин Мороз виглядає дещо краще фізично і багато краще почувається духово, ніж виглядав і почувався під час попередніх відвідин Раїси 5-го листопада минулого року. Згідно з одержаними інформаціями, Валентинові Морозові тюремні власті пропонували переведення в тюремний шпиталь, але він рішучо відмовився, мотивуючи це тим, що він не бажає втратити свого співмешканця у в'язничній камері, що ним є правдоподібно також політв'язень-українець. Згідно з твердженням Комітету Оборони Валентина Мороза, не виключається також побоювань Мороза, що після переведення його до тюремного шпиталю він міг би впасти жертвою такого самого „лікування", як його має Леонід Плющ та інші політв'язні, запроторені до психіятричних „лікарень".

Дальше інформується, що Валентин Мороз тепер вивчає англійську мову, приготовляючись до евентуальної можливости скористати із запрошення Гарвардського університету на викладача в тому університеті, яке формально скерував до нього свого часу президент Гарварду.

Комітет Оборони Валентина Мороза на підставі одержаних інформацій приходить до заключення, що деяке поліпшення у фізичному і духовому стані Валентина Мороза треба у відповідній мірі завдячувати, крім його власної тугости і витривалости, також і тій акції, яку поведено в його обороні на найширшій міжнародній базі та яку необхідно продовжувати і посилювати аж до його повного звільнення та дозволу на переїзд на Захід. Таку думку висловлюють також канадські урядові чинники, які завдяки заходам своїх громадян живо цікавляться долею Мороза.

З Комітету Оборони Мороза дальше інформують, що вже від довшого часу не можна одержати телефонного получення з академіком Сахаровим у Москві. Перевірка ситуації при урядовій допомозі виявила недвозначно, що таке получення перервано зі совєтського боку. Тому, що Совєтський Союз є договірним партнером в міжнародному домовленні щодо міждержавних телефонних получень, заходи в цій справі продовжуються тепер на цьому форумі. Як раніше вже інформовано, совєтські урядові чинники свого часу перервали получення телефоном також Раїсі Мороз після того, як вона відмовилася намовляти свого ув'язненого чоловіка, щоб він підкорився незаконним вимогам тюремних властей.

Метрополітальний Відділ УККА плянує відзначити 200-річчя Американської Незалежности

Ню Йорк. — На засіданні представників організацій Метрополітального Відділу УККА і відділів УККА з Елізабету та Нюарку в середу 11 червня постановлено урочисто відзначити всенародним здвигом 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя українського поселення в Америці 21 вересня цього року. На засіданні затверджено предложений плян маніфестації 21 вересня, зладжений окремою комісією, яку очолює адвокат д-р Іван Флис. В рамках відзначування 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя українського поселення в ЗСА заплановано також мистецьку виставку, фестиваль та виготовлення довідника про українців в Ню Йорку і містек Східнього побережа ЗСА. В маніфестації 21 вересня візьмуть участь, крім українців метрополітальної округи Ню Йорку також українські громади стейтів Ню Джерзі, Коннектикат та інших ближчих міст стейту Ню Йорк.

На цьому ж засіданні узгіднено справу програми відзначення 25-річчя з дня смерти Гол. Командира УПА ген. Тараса Чупринки-Шухевича, що відбудеться в Ню Йорку 19 жовтня. Два дні раніше, 17 жовтня, відбудеться публічний панель, на якому будуть обговорен різні аспекти революційно-визвольної боротьби 40-ох і 50-х років в Україні. Розглянено і схвалено також справу активної участи української громади Ню Йорку у цьогорічному відзначуванні Тижня Поневолених Націй у другій половині липня.

Нарадами проводив голова Об'єднаного Комітету-Відділу УККА адвокат Роман Гуглевич.

КРАЙОВА АСАМБЛЕЯ ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ ВІДБУЛА РІЧНУ КОНВЕНЦІЮ

Чікаґо (П. Гой). В днях 5-7 червня відбулася тут у приміщеннях Іллінойського університету і в готелі Голлідей Ін третя річна конвенція Крайової Асамблеї Етнічних Студій (КАЕС) в ЗСА. Осідок находиться у Вашінґтоні.

КАЕС є координаційним центром різних етнічних та наукових організацій і установ, які займаються плянуванням і розвитком етнічних студій країни. Багато центральних організацій етнічних спільнот (поляки, жиди, чехи, китайці, вірмени, італійці, ірляндці, греки, литовці та інші), як і рівнож поодинокі особи, зацікавлені проблемою етнічних студій, є членами КАЕС. Президентом КАЕС до виборів, що мають відбутися в осені, є д-р Річард Колм (польського походження), із Католицького університету у Вашінґтоні.

В засіданні Екзекутиви з українців взяли участь проф. Михайло Пап з Джон Керол університету, директор Східньоевропейського інституту і керівник етнічних студій в Клівленді. Він є заступником президента КАЕС, Проф. Петро Гой, керівник Слов'янсько - американських студій при Ситі коледжу в Ню Йорку; пані Люба Толочко - Маркевич, голова Консультації в справах етнічности в едукації на стейт Іллінойс, і панна Оля Смішнюк з Чікаґо.

Біля сто учасників взяло участь в працях конвенції. Основну і програмову доповідь виголосив проф. Майк Новак, екзекутивний директор ЕМПАК (Ethnic Millions Political Action Committee), автор численних праць в ділянці етнічних справ. Крім проф. Новака виступали представники федерального і стейтового відділів освіти, як і багато чільних представників етнічного світу, як от о. Ґіно Бароні, голова Крайового Центру для міських етнічних справ, та інші. До речі, о. Бароні за останні три роки одержав на свою працю з різних фондів понад 5.5 мільйона долярів.

В рамцях конвенції відбулося декілька панелів, в яких активну участь взяли д-р Мирон Куропась, реґіональний директор „Акції" та автор понад 50-сторінкової дисертації про українців в ЗСА, який проводив панелем на тему „Політики етнічних студій"; проф. М. Пап і Люба Маркевич в панелю „Перспективи і процес етнічних студій". Інші брали активну участь в панелю „Продукт етнічних студій".

Десятки доповідачів і дискутантів звертали увагу на

(Закінчення на стор. 6-ій)

Відбулися наради ізраїльського прем'єра з президентом Фордом

Вашінґтон. — В четвер 12 червня закінчилися дводенні наради ізраїльського прем'єра Іцхака Рабіна з президентом Фордом, державним секретарем Генрі Кіссінджером та представниками американського Конґресу. Згідно з інформаціями, з американського боку видвигнено вимогу до Ізраїля піти на конечні поступки, щоб створити передумови для зрушення справи переговорів на Близькому Сході. Виступаючи на прийнятті в честь прем'єра Рабіна, президент Форд підкреслив, що у своїх розмовах з прем'єром він намагається знайти формулу, з допомогою якої зломано б теперішній імпас у переговорах між Ізраїлем та Єгиптом. Ця справа має засадничу вагу для питання миру або війни на Близькому Сході, бо з боку Єгипту виявлено виразне бажання такі переговори відновити і піти по лінії поступового розв'язування арабсько - ізраїльського конфлікту. Єгипет вимагає звороту нафтових піль Абу Рудеіс та гірських проходів Мітла та Джіді.

Палата Репрезентантів відкинула пропозиції підвищити податок на бензину

Вашінґтон. — У середу, 11 червня, Палата Репрезентантів відкинула дві пропозиції щодо підвишки федерального податку на бензину, які становили важливі частини законопроєкту Комісії заходів і засобів в справі заощадження пального. Першу пропозицію, щоб податок на один ґальон бензини був збільшений на 23 центи, Палата відкинула 345-ма голосами проти 72-ох. Ця пропозиція мала на меті драстично зменшити вживання бензини в ЗСА. Кілька годин пізніше конґресмени 209-ма голосами проти 187-ох тентативно відкинули пропозицію накласти 3-центовий додатковий податок на ґальон бензини, фонди з якого мали б бути призначені на розвиток нових джерел енергії. Конґресмени обох партій заявили, що підвишка в податку на бензину „непопулярна між виборцями" і тому нема виглядів, щоб вона пройшла крізь обидві Палати Конґресу. Сенат ще навіть не виготовив власного законопроєкту в справі розв'язки енерґетичної проблеми, але коментатори твердять,що сенатори теж не погодяться на підвишку в податку на бензину.

А. Сахаров мав серцеву атаку

Москва. — Дружина академіка Андрея Сахарова поінформувала закордонних кореспондентів, що в її чоловіка був 30 травня легкий серцевий атак. Не зважаючи на хворобу, А. Сахаров не покинув дому і не пішов на лікування до місцевої лікарні „із-за ряду причин", — заявила Єлена Сахарова. Стан здоров'я відомого вченого-дисидента і батька совєтської атомової бомби, а тепер оборонця основних прав людини в СССР, академіка А. Сахарова поправився, але він ще не виходить з хати.

Владимір Осіпов находиться в Інституті Сербського

Люцерн, Швайцарія. — Совєтський дисидент А. Левітін-Краснов, який тепер находиться у Швайцарії, опублікував з датою 5 червня листа в обороні дисидента і видавця самвидавного журналу „Вече" Владиміра Осіпова. Нав'язуючи до звернення дружини В. Осіпова Валентини Мишкової виступити в обороні її чоловіка, який тепер находиться нібито у психіятричному обслідуванні у відомому з КҐБ-івських експериментів Інституті Сербського, Краснов пише, щоб на Заході почати акцію в обороні В. Осіпова. Над ним, пише він. „нависла страшна загроза: його жде доля Петра Григоренка, Леоніда Плюща, Юрія Бєлова і інших жертв психіятричного терору... Об'єднуйтеся! Влаштовуйте демонстрації, зрушуйте інертних і рівнодушних виступити в його обороні", — закликає у своєму відкритому листі А. Левітін-Краснов.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

АЛЛЕНТАВН ВШАНУЄ ГЕН. Т. ЧУПРИНКУ

Аллентавн, Па. — Заходом Організацій Українського Визвольного Фронту в Аллентавн і околиці відбудеться в неділю, 15-го червня ц.р Святочна Академія для прослави Головного Командира УПА ген. хор. Романа Шухевича-Т. Чупринки у 25-річчя його геройської смерти. В програмі Академії, яка відбудеться в залі С. Франсіс Голл (4-та і Ліберті вулиця) о год. 4-й по полудні, візьмуть участь: Б. Казанівський — святочна доповідь, тріо „Соловейки" Осередку СУМА ім. УПА з Філядельфії (мистецький керівник проф. Зоя Маркович), Наталка Турченюк — мельо-деклямація та інші.

ВИСТАВКА КАРТИН Д-РА ІЛАРІОНА КАЛИНЕВИЧА

Вашінґтон, Д. К. (І. К.) — Тут у залях Національної Бібліотеки Сільського Господарства від 15 до 30-го травня ц. р. у Белтсвіллі, відбулася виставка картин українського артиста-маляра д-ра І. Калиневича. Виставка, яка складалася переважно з краєвидів і квітів, виконаних оліями, пройшла з успіхом. Продано майже всі образи, включно з українськими „Соняшниками" які купив директор бібліотеки. Д-р І. Калиневич вперше виступив перед американською публікою, яка до його творчости прихильно поставилася.

ЛІТНЯ ЗАБАВА УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

Сомервіл, Н.Дж. — Український Студентський Клюб при Раттерському університеті влаштовує в суботу, 14-го червня ц.р. о год. 8-й вечора в Голідей Інн (шлях 22, Сомервіл), літню забаву, дохід з якої призначений на курс українознавства при згаданому університеті. Вступи: дорослі 5, студенти 4 доляри.

Проф. Іван Телюк знову призначений до Міської Комісії Плянування

Ню Гейвен, Конн. — Місцева газета „Ди Ню Гейвен Реджістер" з 30-го травня повідомила, що посадник Бартолемю Ґвіда призначив професора Івана Телюка із Нюгейвенського університету на другу з черги 5-річну каденцію як члена Міської Комісії Плянування. Проф. Телюк, активний і передовий громадський і союзовий діяч був вперше призначений на члена цієї Комісії в 1971-му році. Газета „Ди Ню Гейвен Реджістер" поінформувала своїх читачів, що проф. Телюк, який викладає економіку в Нюгейвенському університеті, був народжений в Україні і бере активну участь в українському громадському житті. Газета відмітила, що проф. Телюк в 1971-му році був призначений до Міської Комісії Плянування на опорожнене місце визначного економіста із Єйльського університету проф. Джеймса Тобіна.

Суд визнав Індіру Ганді винною у корупції

Ню Делі, Індія. — Індійський суд, який розглядав скаргу противника прем'єр-міністра Індії Індіри Ганді у виборах 1971 року, мовляв, Індіра Ґанді використала свою урядову позицію, щоб здобути перемогу у цих виборах, визнав Індіру Ганді винною у корупції. Згідно з рішенням суду, Індіра Ганді має право апелю упродовж найближчих трьох тижнів. Загально висловлюють переконання, що без уваги на вислід цієї судової справи в дальшому, їй прийдеться уступити з посту прем'єр-міністра Індії, що його вона займала з 1966 року.

УКРАЇНСЬКИЙ МОЛИТОВНИЙ ДЕНЬ

Амстердам, Н.Й. — Старанням місцевої парафії св. Миколая і з нагоди Святого Року відбудеться в неділю, 22-го червня ц.р. о год. 3-й по полудні у відпустовій місцевості Аурісвілл, Н.Й. — Український Молитовний День з торжественною Службою Божою, яка буде відправлена в намірені українського народу і переслідуваної Церкви. В часі Богослуження співатиме запрошений із Сиракюз церковний хор під диригентурою Євгена Крука.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

За справжній „Голос Америки"

Пропозиції щодо реорганізації Інформаційного Агенства З'єдинених Стейтів, які фактично зводяться до питання ліквідації цього Агенства і передання його функцій Державному департаментові, тісно пов'язані з питанням радіопересилань „Голосу Америки". Комісія під проводом д-ра Франка Стентона запропонувала відокремлення „Голосу Америки", але не уточнила насправді місця і ролі „Голосу Америки" супроти Державного департаменту. Справа в тому, що є різне розуміння завдань „Голосу Америки". З одного боку береться до уваги в першій мірі, чи навіть виключно, інформаційно - довідкову ролю радіопересилань до СССР без заторкування підсовєтської дійсности, а з другого — розглядається можливість розбудувати „Голос Америки", як своєрідний засіб в ідеологічній конфронтації двох систем: західньої та совєтської.

До цієї проблеми зайняв недавно становище відомий коментатор Вілліям Баклі мол. у статті „Голос Америки" мусить взяти ініціятиву". Це його становище тим важливіше, що він сам у свій час був членом комісії, яка займалася справою Інформаційного Агентства і „Голосу Америки", та брав участь у зформулюванні пропозицій. На думку В. Баклі, „Голос Америки", якщо він має належно виконувати свою функцію, не може бути тільки офіційним речником кожночасної політики Державного департаменту, а повинен бути речником американського світу ідей у протиставленні до совєтського світу ідей. В. Баклі уважає, що одна справа — це політика Державного департаменту, а друга — ідеологічний конфлікт двох систем. Коли йдеться про ЗСА, то вони повинні стосувати такий же подвійний підхід, як його стосує СССР, чітко розрізняючи совєтську зовнішню політику від совєтської інформації та політичної пропаганди.

Вислів такому своєму наставленню дав Баклі, цитуючи проф. З. Бжезінського, який сказав, що „Голосові Америки" на практиці „бракує моралі ББС (британських радіопересилань) в час світової війни". Підпорядкування „Голосу Америки" Державному департаментові „вихолостило б" радіопересилання до СССР, коли йдеться про їх зміст, і вони втратили б свою вартість. „Голос Америки" перестав би бути речником системи американських ідей і втратив би для совєтського слухача будь-яку вартість. Совєтський слухач хоче мати, як пише Баклі, інформацію і про ЗСА і про справжній стан у СССР.

В. Баклі перестерігає щодо змін у цьому напрямку, а передусім щодо тенденції „відв'язатися" від всього того, що діється на просторах СССР, мовляв, „ми тим усім вже нині втомлені". Він звертає увагу на ефективність у цілому світі совєтської політично - пропагандивної машини, якій ЗСА у власному інтересі мусять протиставитися.

Ці думки й завваження В. Баклі заслуговують на увагу. Ідеться про преважливу справу оборони демократичної системи і всіх тих вартостей, що їх розвинув західній світ упродовж століть, і які сьогодні опинилися в обличчі смертельної загрози з боку совєтсько-російського тоталітаризму, що хоче накинути усьому світові власну систему цінностей. Перемога їх означала б кінець вільної людини і кінець свободи в цілому світі.

Коштовне „відпруження"

Недавно демократичний сенатор Адлай Стівенсон із Іллиной заявив, що за останні два роки ЗСА дали для Совєтського Союзу один більйон долярів допомоги в готівці і кредитах на кращих умовах, ніж вони доступні для американських громадян. Совєтський Союз одержав коло 500 мільйонів позички на 6 відсотків, а в той самий час американці були змушені платити 9 відсотків за свої гіпотечні позички. Других 500 мільйонів долярів — сказав сенатор Стівенсон — пішли до СССР у формі кредитів, що причинилося до погіршення інфляції в Америці, наприклад, дуже зросли ціни на хліб й інші харчові продукти. Через ці позички й кредити для СССР дуже потерпіла американська будівельна індустрія, бо в ЗСА дуже зменшилося постачання грошей.

Сенатор Стівенсон сказав, що попередній президент Ричард Ніксон і державний секретар Генрі Кіссінджер випрацювали таку „програму допомоги" для Совєтського Союзу в імені політики „відпруження". Але як вказують взагалі факти, то навіть з чисто економічних міркувань це „відпруження" дуже коштовне для Америки. Коли до того додати, що Совєтський Союз, одержуючи ці кредити і позички, майже не допускає на свої ринки американських продуктів широкого вжитку, то не тільки економічна втрата для Америки ще більша, але й звичайному совєтському громадянинові немає з цього жадного пожитку. Користає тільки совєтська антинародна система і її верховоди.

Але ці позички й кредити для СССР в імені „відпруження", потягають за собою також й інші некористі для ЗСА. Америка висилає до Совєтського Союзу тяжку машинерію, транспортний і сільськогосподарський виряд, що в дійсності скріплює індустріяльну базу потенційного ворога, зміцнює його економіку та дає Москві змогу присвятити більше уваги для розбудови своєї мілітарної сили. Фабрики і науковці, які без цієї допомоги з боку ЗСА були б змушені продукувати ці невійськові машини, щоб задовольнити бодай мінімальні потреби населення СССР, тепер можуть бути використані для продукції нової й більш деструктивної зброї, яка може колись бути вжита проти самої Америки.

Американські позички й кредити для СССР, які мали запевнити продовження політики „відпруження", а разом з нею встановити „мир в сіті", не мали сподіваних наслідків. Коштовна для ЗСА політика „відпруження" не довела до миру, а до комуністичних перемог, що підтверджують останні події в Камбоджі й Південному В'єтнамі, де комуністи мали підтримку Совєтського Союзу і червоного Китаю. Москва „віддячилася" Америці за всю економічну допомогу і доказала, як вона дійсно „прагне миру".

В. Чапленко

ЧОГО НЕ ЗАУВАЖИЛИ НАШІ ЖУРНАЛІСТИ В А. СОЛЖЕНІЦИНА

Поява А. Солженіцина у вільному світі, публікація його писань та видання політичних збірників третьої російської еміграції (як ці люди себе називають, хоч насправді це російськомовна жидівська еміграція) дали нову тему для наших журналістів. Із зрозумілої причини наші журналісти звернули найбільшу увагу на трактування в писаннях Солженіцина та його однодумців національного питання, особливо питання про вирішення долі українського народу в можливій перебудові теперішньої комуністичної імперії — в т. зв. СССР. При цьому одні радіють, що Солженіцин не цурається свого напівукраїнського походження і хоч залишається росіянином, але ставиться прихильно й до українського народу (К. Крупський), а інші ставляться такою чи такою мірою критично до його „програми", в цьому питанні (Ю. Кншп, А. Орликівський, М. Сосновський). А тим часом ніхто не звернув уваги на його ідеологічний та політичний дилетантизм, дуже виразно виявлений не тільки в написанім ще в СССР „Листі до проводирів Совєтського Союзу", а й у статтях, написаних уже на чужині.

У своїй статті „Ще раз: я і Солженіцин", що була свого часу надрукована в „Свободі", я не тільки довів, що він переважно мемуарист такого типу, як був В. Кравченко та багато інших, а й натякнув на те, що він своїми „філософськими" та політичними поглядами не може заімпонувати вільному світові. І хоч я у тій же статті заперечив протилежне твердження К. Крупського про, мовляв, „епохальне значення (твору) „Архіпелаг Гулаг", та він (Крупський) повторив свою хибну думку і в статті „До політичної програми Солженіцина", надрукованій у „Свободі" з 5 червня ц. р.

В заголовку цієї статті він ужив вислову „політична програма Солженіцина", взявши його з статті Юрія Кншпа „Дещо про політичну програму Солженіцина", що теж була надрукована в „Свободі". Цього вислову вжили й А. Орликовський та М. Сосновський у своїх надрукованих у „Свободі" статтях. А Орликовський уже з усією поважністю пов'язав „політичну програму" Солженіцина з „Тимчасовою інструкцією" уряду Керенського, що давала українцям „куцу автономію" (як тоді казали), що відтинала від України майже все Лівобережжя, не кажучи вже про Слобожанщину та Кубанщину.

Але чи можна у випадку з Солженіциним говорити про „політичну програму" як таку? Уже з того факту, що він у питанні про неросійські народи СССР спирається на іншого „політика" — Шафаревича, можна припускати, що в нього не тільки немає жадної своєї „політичної програми", а й будь-якої обізнаности з історією та даними, що стосуються цього питання. А краще це можна обґрунтувати на історії виникнення його опозиціонерства до московського режиму.

Як це видно з його спогадів, він має освіту фізика, і спочатку будь - якої опозиційности до режиму в нього не було. Про це останнє свідчить його згадка про те, що ще студентом його мали завербувати до школи „енкаведистів", і він щиро признається, що якби тоді на нього були дужче натиснули, то він міг би був погодитися на це. (Я пригадую, що в 30-их роках так „вербували" студентів у Ставропільському педагогічному інституті).

Під час Другої світової війни з нього зробили артилерійського старшину (капітана), а як він мав необережність висловити в листах до свого приятеля сумнів щодо воєнної „геніяльности" Сталіна, то його заарештовано й заслано до „виправно - трудового табору", що був у Москві, а пізніше він потрапив і в табори з суворішим режимом. Це його, очевидячки, озлобило проти режиму, і він ще в першому, порівняно не важкому таборі, у т. зв. „шарашці", почав писати свої спогади. А як Хрущов його „випустив" та почав був викривати злочини жорстокого „хазяїна" (як Сталіна називали) СССР, то й він тоді, з мотивів передусім особистої помсти, написав свої „Пістряковий корпус" та „В колі першому". Якже Хрущова „скинули з престолу" та припинили десталінізацію, то він уже був так утягнутий у цей процес, що йому відступати вже ніяк було. Тим більше, що його оті згадані вище спогади були надруковані за кордоном.

Отож він так, може, навіть проти свого первісного ставлення до режиму став його опозиціонером. А що в Росії таких опозиціонерів не ліквідували так безоглядно, як, наприклад, „ліквідували" на Україні І. Дзюбу та багатьох інших з виразними програмами боротьби за збереження українського народу, то він і мав змогу „поборюкатися" з режимом так, як „борюкається теля з дубом", як це він назвав у заголовку написаних уже на еміграції спогадів про цей період свого опозиціонерства. Чи такий, сказати б, мимовільний опозиціонер міг мати виразну ідеологічну й п о л ітичну програму? Я думаю, що — ні. Отож він і понаписував

(Закінчення на стор. 5-ій)

Василь І. Гришко

ЧАС НА ПЕРЕГЛЯД І ЧАС НА ЗМІНИ

(Порядком дискусії)

4

6. Проблема усвідомлення слабости власних сил у змаганні таки власними силами

Слушно мовиться в останньому, 7-8-му випуску самвидавного „Українського Вісника", що насправді українців, які є такими не тільки за назвою, в Україні тепер є менше, ніж це показує навіть тенденційно зменшена формальна кількість українців за сучасною офіційною статистикою в СССР, і до того ж є постійна тенденція до дальшого зменшення. Деякі ж із тих, що тепер прибувають за кордон із України, навіть твердять, що не менше як половину із загальної кількости українців в СССР сьогодні вже можна вважати за „українські мертві душі", а серед другої половини ще „живих" чи напівживих більшість — це в основному пасивна пристосуванська маса.

На цьому тлі та активна меншість, яка від 60-х років особливо виявляє себе в акціях протесту проти русифікації та ліквідації національних прав України, у творенні українського самвидаву тощо — це, на думку деяких новіших свідків з України, своєрідне „українське диво" останніх десятиріч.

Власне, додам від себе, такі „українські дива", що періодично з'являються в критичні моменти української історії, це саме й є тим виявом глибинного потенціялу української національної сили, яка рівноважить українську національну слабість та робить нашу націю „засильною, щоб умерти" навіть і в тому стані, коли вона „заслаба, щоб жити повноцінним національним життям".

Але нині на ліквідацію цього „українського дива" спрямовано головну увагу органів терору й пропаганди, і від того, який буде наслідок цього терористично - пропагандного наступу на це „диво", залежатиме, в який бік зміниться рівновага елементів сили й елементів слабости нашої нації на наступні десятиріччя.

Такий стан українського національного буття на батьківщині сьогодні, і висновок з цього один: цей стан безумовно дуже далекий від того, який звичайно характеризується в нас такими бойовими національно - патріотичними фразами, як „воююча Україна", „нація в боротьбі", „визвольний фронт у дії", „Київ проти Москви в авангарді визвольної революції народів" і тому подібне.

Як відомо, ці фрази є висловом найпростішого і тому найпоширенішого в нас на еміграції уявлення, немовбито вся проблема нашого народу в СССР полягає лише у відсутності відповідної нагоди для так званого „всенаціонального зриву", якого народ нетерпляче чекає і до якого він морально „завжди готов". А тому, що ми, мовляв, великий сорокамільйоновий народ, то з цього випливає й найбільш популярна в нас на еміграції схема „визвольної політики" з позиції уявної сили.

Саме це й є зразок тієї ілюзії щодо власних сил, від якої треба нам також визволитися, як і від ілюзій щодо зовнішніх сил. Бо коли наш народ нині приречений боротися за своє існування і своє майбутнє з розрахунком на власні сили, то треба не боятися глянути правді в вічі, якщо ці наші сили заслабі; і визнавши факт нашої слабости, з нього й виходити в своїх схемах української політичної праці.

7. Проблема нашої власної відповідальности за українське національне „бути чи не бути" та конечність перегляду і змін

Очевидно — проблема усвідомлення справжнього стану наших власних національних сил і їх слабости нині сама собою ставить перед нами й проблему нашої власної, збірної й індивідуальної, відповідальности за цей стан, за потрібні зміни в ньому в цей критичний для нашої нації час, і нарешті — за саме наше національне „бути чи не бути".

Тут мимоволі пригадуються слова Левка Лук'яненка, який ось уже 14 років перебуває в ув'язненні за спробу створити легальний рух за здійснення конституційного права України на вихід із СССР. Як подає Валентин Мороз у своєму есеї „Серед снігів", у відповідь на висловлений одним співв'язнем Лук'яненка погляд про даремність його жертвенних зусиль заради непевної щодо наслідків української справи, Лук'яненко сказав: „Коли б я навіть був єдиним українцем на світі, то й тоді я боровся б за Україну".

Те, що в цьому сказано й для нас, полягає ось у чім: якою б не була слабою наша нація в її трагічній самотності перед лицем ворожих і байдужих до неї сил, одначе це не тільки не дає нам підстави ослабляти наші зусилля для справи змагання за її гідне життя й майбутність, а навпаки — саме це і саме тепер змушує нас, кожного зокрема й усіх нас разом, стократ посилити свої зусилля. Бо ж українська нація — це ми, українці „на Україні й поза Україною сущі", то ж і слабість, і сила нашої нації — ніде інде, як саме в нас самих. Тому й відповідальність за дальшу долю нашої нації в цей критичний для неї час лежить на нашому сумлінні і на нашому обов'язку; і тому ми — „тут і там" по-різному, але разом — мусимо взяти на себе цю відповідальність.

Та це відразу ж ставить нас перед конечністю перегляду і змін у самій нашій національно - п о літичній стратегії й тактиці — „тут і там" — у світлі саме тих проблем, про які тут уже була мова. Перейдемо ж тетепер конкретно до цього.

(Продовження буде)

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Софія Парфанович. ПОПІД КИЧЕРАМИ ТА НАД ПОТОКОМ. (З родинної хроніки). Повість. Ню Йорк, 1974, стор. 240. Редактор проф. д-р Василь Лев, науковий секретар проф. д-р Микола Чировський. Наукове Товариство ім. Шевченка. Українська Літературна Бібліотека. Том 144.

Покійна лікарка д-р Софія Парфанович на еміграції вславилася як письменниця, в рідному краї вона видала була найважливіший свій науковий твір „Жінка". В Авгсбурзі в 1948 році опублікувала збірку бойківських оповідань „Загоріла полонина", вже в цій країні вийшла її повість „Такий він був" та книжка репортажів, а тепер з посмертної спадщини письменниці Наукове Товариство ім. Шевченка видало її повість „Попід Кичерами та над потоком". Авторка своє майно записала цьому Товариству, передаючи йому і свої літературні матеріяли, між якими є ще одна повість з часів Другої світової війни, що чекає на оформлення й видання.

„Попід Кичерами та над потоком" названо „повістю" та пояснено, що це — „з родинної хроніки". Та з родини головного героя згадані тільки дві доньки, які не живуть постійно з батьком, „Старим Паном", як пишеться в цьому творі. Повість має 57 коротких розділів, як пише автор передмови, професор В. Лев, про два головні мотиви: „про звірів Старого Пана та про бойків". Обидві частини тісно пов'язуються між собою, акція їх зв'язана з Старим Паном, так названим бойками інж. Николайчуком, а в дійсності батьком письменниці, який, перейшовши на емеритуру, осів постійно в домі на одній із Кичер".

Головний герой „вивів в люди п'ятеро дітей, з ним жила ще одна донька, інші діти жили вже окремо.

В цьому творі в дійсності є три мотиви: Старий Пан і його родина; його ж звірі — коти, собаки, корова й свинка; та бойки, головним чином родина бойків — Паньковичів, син якої Дмитро відограє важливу ролю в цьому творі. Любовна історія Дмитра з жінкою Андрія Олесею — це в дійсності найцікавіша частина фабули в цьому творі, яка щасливо кінчається після трагічних перепетій.

Старий Пан вмер, і родина Николайчука покинула дім на Кичері. Та там ще йшло життя слуг та звірят, які залишилися після смерти власника Кичери.

Авторка вславилася тим, що до своїх творів брала на героїв домашні тварини. В цьому творі виступають Мицонька, її мати Мицка, — це коти, а крім них собаки: Мімі, її дочка Воська й інші.

Повість кінчається на оповіданні про страшну ніч — боротьбу котів Бої та Мицки з псами", а в дійсності на початку Другої світової війни, коли не могло продовжуватися те життя, яке започаткував був Старий Пан в селі Розлучі біля Турки.

Авторка пише цікаво, вживаючи місцями бойківського говору, переплітаючи оповідання коломийками, які пояснюють фабулу. Ось приклад:

Не треба ся, товаришу,
За дівчину бити,
Бо вона за того піде,
Кого ме любити.

В книжці десять ілюстрацій: Старий Пан, його родина, його собака, церква в Розлучі, бойківська хата в Розлучі, внук Старого Пана та авторка повісти зі своїм пасербом Романом Волчуком.

●

БІЙ ПІД БРОДАМИ. Збірник статтей у тридцятиліття. Видання Братства кол. Вояків І-ої Української Дивізії Української Національної Армії. Ню Йорк, 1974, ст. 352. Редакційна Колеґія: Олег Лисяк, Василь Верига, Михайло Ліщинський, Роман Дражньовський. Мистецьке оформлення: Орест Слупчинський. Книжка друкована в Кліфтоні, Н. Дж.

Ця книжка про Дивізію і про „Бій під Бродами" складається з двох частин: 1. з „Причинків до історії Дивізії" (ст. 7-192) і зі „Спогадів" дивізійників (193-322). До цього ще доданий третій розділ під заголовком „Броди в поезії" (ст. 323-350).

У 1951 р. вийшла була в Мюнхені книжка „Броди", в якій автори - дивізійники старалися оборонити добру славу своїх товаришів, „які змирали в 1944 році на підбрідських ланах у свідомості того, за що гинуть". Олег Лисяк писав: „Ми брали зброю, бо вірили, що треба обороняти рідну землю, навіть коли ми не вірили тим, які давали нам цю зброю в руки". Дивізію організували в 1943 році, а в 1941 р. шеф уряду Коха в Україні Даргель сказав був проф. В. Кубійовичеві таке: „Не маю для вас рушниць, ані як для поліції, ані як для війська. Для вас у майбутній Европі є мітла і сапа".

Ще й тепер, коли Дивізія вже здобула собі заслужену їй славу серед українського громадянства у вільному світі, можна почути сумніви, чи доцільно було організувати Дивізію в 1943 році, коли вже можна було бути певним в тому, що Гітлер програє війну і не буде панувати над Европою. Проф. В. Кубійович пише:

„В моменті творення Дивізії була для мене ясна поразка Німеччини. З другого боку всі ми... мали надію,

(Закінчення на ст. 5-ій)

Роман Рахманний

НАШ СПІЛЬНИЙ ДЕРЖАВНИЦЬКИЙ ДОРОГОВКАЗ

2

З тієї позиції ізраїльтяни-жиди не зійшли ніколи. Рештки недоруйнованої Соломонової Святині в Єрусалимі стали для них релігійно-національною „стіною плачу". Кусок стіни тієї святині був протягом майже двох тисячоліть наочним свідком реальної державницької структури — ізраїльської держави... Плачучи при тій стіні, відмовляючи молитви на чужині, споглядаючи очима душі у бік тієї далекої стіни, жиди завбачали у тій стіні запевнення, що Господь Бог — їхній володар поверне їм колись утрачений Сіон.

Державницька концепція спасала їх від смертоносної асиміляції.

Тим часом у нас, українців, подібно, як і в інших слов'янських народів (а частинно в італійців та німців!) державницький націоналізм розвинувся на ґрунті літератури і зміцнювався культурницькими заходами. Щойно опісля виникали спроби утворити власні державницькі структури. І це наша слабкість.

Бо у нас, на жаль, немає такого реального, видимого і діючого знаку, що до себе притягав би українських нащадків, як камінь Кааба притягає щорічно мільйони магометан до міста Мекки.

Наші прадавні будівлі знищено або так збещещено, що наш народ уже не дивиться на них, як на святість. У нас немає такого видимого знаку, як мають його мадяри - угорці. Для них корона св. Стефана була і досі є об'єднуючим символом — конкретним свідком традиційної державницької структури, на фундаменті якої можна будувати інші форми.

У нас не збереглася навіть корона Галицько - Волинської Держави, першої політичної структури на українських землях з власною династією володарів.

Золоті ворота в Києві сьогодні є радше ознакою руїни, а не побудови української держави... Культурно - державницький центр Печерська Лавра має музейний характер, що його трагічну обстановку відтворив у своєму вірші еміграційний поет Ігор Шанковський ось як:

Мощі сплять, ніхто їх не
турбує,
ремонтують і торгують коло
Лаври.
Морозиво скапує, карбує
шоколадом історичні таври.

Білий череп не черпає сонця,
кості береже... істор'ю нашу...
А над ним є напис
вітрогонця,
по-московському: „здесь любил я Машу".

Так, немає в нас сіонської стіни, на яку б ми дивилися із гордістю, як на свідка активної, живучої державности... Немає навіть стіни плачу, при якій і пророк, і поет, і патріот — пересічний українець могли б ридати сльозами і без сліз, словами молитви або словами „Кобзаря", або й без слів згадувати державнотворче минуле і присягати на вірність духовній українській державі усупереч усім ворожим силам і спокусам.

Відчувають цю нестачу найбільшою мірою емігранти і їхні нащадки. Хоч вони живуть у демократичних вольностях і економічних вигодах, все таки усі вони почуваються, немов розбитки із корабля, викинені на чужий берег, заселений чужими людьми, що мають свої власні культурно - державні традиції. А що говорити про молодих людей, нащадків наших, виставлених на чужомовну критику і на групові суперечки власного середовища?

Ось чому ми сходимося на академіях і рокових концертах!

Ми — нашими спогадами, нашими почуттями, словами і науковими аргументами, хочемо в наших душах збудувати власну стіну всенаціонального плачу, свідка державницьких традицій і символ особистої гордости.

Це — наше право! І на таке будівництво у нас дуже багато матеріялу.

Найціннішим будівельним матеріялом для „української стіни плачу і національної гордости" є голови керівних мужів України. Вони впали за українську справу! Їх закопано в українську землю в різні епохи її історії для того, щоб — як писав Василь Стефаник — „ворог цего корінння її не віторгав у свій бік". А були і такі, що загинули на чужині...

Головний Отаман збройних сил Української Народної Республіки та її активний президент Симон Петлюра і найбільший його співбудівничий відновленої української держави полк. Євген Коновалець, згодом провідник Організації Українських Націоналістів, — обидва поклали свої голови за українську державницьку ідею та її реальну структуру. Перший у Парижі, другий у Ротердамі.

У нашому с у с п і л ьстві були і ще далі є різні, часто суперечні, оцінки діяльности цих двох історичних уже постатей. Це, врешті, право сучасників та безпосереднього наступного покоління суворо оцінювати своїх політичних, культурних, економічних і церковних діячів. Бо ті діячі були тільки людьми і, як усі люди, вони мали право робити помилки і напевно робили їх. Забронзовувати будь-чиїх помилок не годиться насамперед сучасникам тих чи інших діячів.

Однак обов'язком речників наступних поколінь є вже вміти відсіяти здорове зерно критики від полемічної полови. А що важливіше, то уміти відкрити головну напрямну праці тих діячів і зважити їхній вклад у відновлення, розвиток і збереження державницької структури своєї нації.

(Продовження буде)

КОНГРЕСОВІ ВІСТІ

орган Українського Конгресового Комітету Америки

РІК XI. ЧЕРВЕНЬ, 1975 Ч. 3.

200-ЛІТТЯ ЗСА Й УКРАЇНЦІ

Українська національна група візьме активну участь у святкуванні 200-ліття проголошення Американської Незалежности. Не тому, що так „лицює", і не тому, що українці, як американські громадяни до такої участи „зобов'язані", а тому, що така наша активна участь у святкуваннях, в яких заангажований ввесь американський нарід, природна, логічна, самозрозуміла і в нашому, українському інтересі. Тарас Шевченко вимагав для України „праведного закону Вашингтону".

Уведення в Україні „праведного закону Вашінгтону" є заповітньою мрією всіх українців на землі сущих: відновлення повної державної суверенности України з демократичним устроєм, в якій вирішне слово матиме нарід у вільних, нефальшованих, неконтрольованих — рівних, тайних, загальних і безпосередніх — виборах. І поки це станеться, тут, на вільній американській землі українські іміграити й поселенці мають найширші можливості плекати свою українську культуру, збагачувати українську науку та зберігати, поглиблювати й поширювати ідею української незалежности з праведним законом Вашингтона.

Ніхто з тих українських людей, які їхали до Нового Світу, не думали й не мріяли, що знайдуть тут ті можливості розвитку — власного й громадського — як їх знайшли. Це не прийшлося легко, їхній шлях не був встелений квітами. Однаково першим українським заробітчанам, як і пізнішим емігрантам, що опинились в Америці, спершу гірко приходилося заробляти на хліб насущний. Але всі вони були дітьми українського народу, який відзначається невичерпною тугістю, завзятістю у фізичному своєму збереганні та вічному змаганні до вищих ступнів розвитку. Українські люди в Америці творили і творять свою культуру й свою економіку — і збагачують ними культуру й економіку всієї цієї країни. І українська самостійницька політична думка тісно пов'язана з ідеалами волі, що є стрижнем американської Конституції та стрижнем філософії американського народу.

Українці в Америці свідомі добра, що його тут зазнали і зазнають. Тому вони є льояльними американськими громадянами. Але не були і не є безкритичними сервілістами та невольниками совєтського типу. Ото ж вони були завжди проти теорії „перетоплюючого казана", яка не брала під увагу тривкого зберігання своєї окремішньої особовости різних національних груп. Теорія „перетоплюючого казана" аж надто пригадувала московську теорію слов'янофільства, яка передбачувала, що „всі слов'янські ріки зіллються в русском морі". А тому, що ці і їм подібні теорії суперечні людській природі, то вони мусіли збанкрутувати. Сьогодні вже ніхто не говорить в Америці про „перетоплювання" національних груп в якусь одну спільноту, яка задовольнялась би спільною англійською мовою. Офіційна назва „спадщинности" це насправді те саме, що в Канаді „багатокультурність". І поруч із плеканням і збагачуванням прастарої української культури ми, українці в Америці, маємо місію ширити серед всіх інших національних груп і в усьому американському народі правду про Україну в її минулому і сучасному, та, логічно, приєднувати щораз більше приятелів для справи визволення України з її теперішнього ярма.

Знаємо, що це станеться — мусить статися — в першу українського народу на рідній землі. Але ми, як повноправні американські громадяни не маємо обов'язку схвалювати безкритично все те, що тут дістеся — в усіх ділянках державного життя Америки. Тому й ми були та є проти тієї політики „співіснування", „відпруження" чи як її називають, яка у практиці причиняється тільки до скріплювання сили російсько - большевицької імперії.

Українці в Америці є проти теорії і практики ізоляціонізму Америки,бо Америка повинна і мусить бути лідером вільного світу. Послідовно, ми є також проти власного ізоляціонізму, проти українського ґеттоїзму. Відсіль логічний висновок, що наша активна участь в американському житті, в американських політичних партіях, професійних та прерізних інших організаціях має дати нам ширше поле діяння у користь української визвольної справи. І наша активна участь в святкуванні 200-ліття Незалежности З'єднаних Стейтів Америки має пригадати всьому американському народові і всьому зовнішньому світові — наше фізичне існування і наше духове обличчя. І тому власне Український Конгресовий Комітет Америки перший дав ініціятиву до такої зорганізованої участи українців у тому великому Ювилеї.

НАМІЧЕНІ НАРАДИ І ЗБОРИ УККА

14-го червня — субота — Окружна Нарада Відділів УККА зі стейту Огайо, Парма.

21-го червня — субота — засідання Політичної Ради УККА в Ню Йорку. В програмі доповіді:
а) Про континентальні вітри з під імперських брил – проф. І. Вовчук.
б) Міжнародне становище й Україна — проф. д-р К. Савчук.
в) УККА в міжнародному антикомуністичному фронті — про Конференцію ВАКЛ в Бразилії — д-р В. Душник.
г) Проблематика на XII Конґресі УККА – проф. І. Вовчук, мґр. І. Базарко.

28-го червня — субота — Пленарне засідання Ділового Комітету 200-річчя Америки — Дім УН-Союзу в Джерзі Сіті, Н. Дж.

6-го вересня — субота — Пленарне засідання Екзекутиви УККА в Ню Йорку, Н. Й.

„УКРАЇНСЬКИЙ КВАРТАЛЬНИК"

У другому з черги числі „Конгресових Вістей" їх теперішній формі, з дати 7-го травня 1975, подано недокладні цифри, що стосуються коштів прибутків і видатків, на видання „Українського Квартальника". Насправді, згідно із звітом Контрольної Комісії з 20 березня 1975 за рік 1974 має бути:

Прибутки: Зпередплат і розпродажу — 3,088.33 дол. З ювілею 30-річчя — 4,884.50 дол.

Видатки: Редакція, співробітники, друк, експедиція ітп — 16,607.07 дол.

Відгуки „Конґресових Вістей"

Два перші числа „Конґресових Вістей" в їх теперішній формі викликали вже деякі листовні й усні відгуки. Присмно ствердити, що ні один з отих голосів не ганив самого рішення відновити цей офіційний орган УККА, хоч дехто висловлював думку, що краще було б зберегти його журнальний вигляд, бо тоді легше зберігати комплект. Але й признається праву аргументові, що в теперішній формі, в рамцях „Свободи" і „Америки" „Конґресові Вісті" мають більше поширення. У критичних голосах висловлено бажання, щоби статті були меншого розміру та щоби зате було більше різнородного матеріялу. Зате одні Читачі бажали б собі, щоби не було передруків із „Свободи" (Хроніки), інші хотіли б, щоби у „Конґресових Вістях" детальніше подавати хід дебат на нарадах керівних органів УККА: щоби подавати окремі голоси дискутантів, бо це, мовляв, з одного боку більше зобов'язуватиме дискутантів, коли вони знатимуть, що їх голос буде надрукований, з другого — ті голоси дадуть поштовх до дискусій на терені Відділів. Прийшла теж цікава й вартісна думка, щоб у зв'язку з відзначуванням, поруч 200-річчя ЗСА, також 100-річчя українського поселення у цій країні, писати про твори, які займалися історією нашого поселення і життям української громади в Америці в її початках та не тільки напереломі минулого й цього сторіч, але й 20-их і 30-их років. нашого сторіччя. Це добра суґестія і від найближчого числа „Конґресових Вістей" — у кожному числі будемо писати про один з таких творів та подавати вийнятки з нього.

Ясно, що Читачі мають право, ба обов'язок, висловлювати на адресу видавця і редакції кожного періодичного видання свої бажання, свої критичні завваги. Але й видавці та редакція мають те саме право й обов'язок звертатися на адресу Читачів. Ото ж повторяємо те, що писали вже в 1-му числі: Якщо Ш. Читачі ,якщо активні діячі нашої громади прагнуть мати більше відомостей про те, що дістеся у громаді, то вони повинні самі писати про це до „Конґресових Вістей". Головна канцелярія в Ню Йорку ані редактор нашоо (Вашого) часопису не можуть взяти відомостей від Духа Святого, якщо ПП. Голови, Секретарі та окремі активні діячі не писатимуть про те, що дістеся на їхньому терені та які їхні думки й суґестії. Зокрема у зв'язку з заповідженим XII Конґресом українців в Америці на 7-9 жовтня наступного року — повинна розвинутися широка дискусія над його цілями та завданнями. Поштовх до такої дискусії може дати вже поміщена у цьому числі редакційна статейка „12-ий Конґрес під знаком реформ", — але висловлені там завваги не зобов'язують дискутантів і ні в чому їх не зв'язують. Просимо, присилати свої дописи з місць і просимо висловлювати свої думки про найближчий 12-ий Конґрес. Просимо надсилати матеріял для „Конґресових Вістей", бо тільки тоді „Конґресові Вісті" можуть віддзеркалювати активність громади і те, чим вона живе та чого прагне.

Звернення УККА до през. Форда у справі втікачів із В'єтнаму й Камбоджі

Рада Директорів УККА вислала до Президента Джералда Форда листа з датою 10 травня 1975 р., в якому всеціло солідаризується з його гуманітарною акцією у користь втікачів із Південного В'єтнаму та Камбоджі. У тому листі підкреслюється, що

комунікати

„трагедія, яка стрінула В'єтнам і Камбоджу, дві південноазійські країни, які поверх десятиріччя були союзниками Америки, є не тільки трагедією в'єтнамського і камбоджського народів, але усього людства. Масові екзекуції невинних людей, брутальне нищення всіх тамошніх існуючих установ та викорінювання культурних традицій тих двох країн комуністами — це яскравий доказ, як комуністи — під керівництвом Москви плянують зробити всьому вільному світові".

Тому — за тим листом — УККА в імені двох мільйонів українців в Америці підтримує гуманітарну акцію Президента, застосовану у відношенні до жертв воєнної прогри у В'єтнамі й Камбоджі. УККА пригадує, що З'єднані Стейти вже у 20-му сторіччі потвердили, що вони є країною імігрантів, та — згідно із славетніми своїми гаслами — дали притулок в Америці українським жертвам Другої світової війни, втікачам з Мадярщини після здавлення комуністами тамошнього повстання, та втікачам із Куби після заведення там комуністичної диктатури. УККА висловлює своє переконання, що без уваги на інфляцію і рецесію 150.000 втікачів із В'єтнаму і Камбоджі зможуть включитися в американську систему і економіку та запевняє, що й українська громада в Америці допомаматиме в цьому ділі американським властям.

Владики вітають „Український Квартальник" з його ювілеєм

З нагоди 30-річчя англомовного „Українського Квартальника" його редактор д-р Володимир Душник отримав від Голови Вінніпезької Архиєпархії, ВПреосв. Митрополита Максима Германюка обширного листа, в якому м. і. сказано таке:

„... Найперше я хочу щиро поґратулювати Проводові УККА за створення і постійну підтримку цього надзвичайно важного українського англомовного журналу, який за час свого 30-літнього існування віддав українському народові, а втому й нашій Українській Католицькій Церкві велику прислугу. Його вірне й критичне інформування англомовного світу про Україну і її нарід, саме в найтяжчому періоді його політичного і церковного життя, відкрило великим масам західнього світу очі на правильність наших політичних і релігійних змагань. Велику заслугу у виконанні тієї праці маєте Ви, Пане Редакторе, за що Вам скла-

(Закінчення на стор. 4-ій)

XII КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ ПІД ЗНАКОМ РЕФОРМ

на теми дня

З хвилиною, як Рада Директорів на своїх нарадах 10 травня ц. р. рішила скликати XII Конґрес Українців Америки до Ню Йорку у днях 7-9 жовтня 1976 року — цей заповіджений Конґрес став уже справою актуальною, так мовити — питанням дня. Бо ж із досвіду знаємо, що кожну велику справу особистого, родинного, приватного, громадського, державного чи міжнародного характеру — тільки тоді вирішується успішно, коли її заздалегідь добре, докладно, всебічно підготовано. Тому вже відтепер, на кругло 16 місяців перед XII Конґресом, треба зайнятися його підготовою — у теорії і практиці.

Не йдеться про складення формального денного порядку нарад. Не йдеться також про формальну й формалістичну зміну існуючого статуту УККА. Йдеться про такі зміни, про такі реформи, які накинені потребами життя. Йдеться про краще пристосування Українського Конґресового Комітету, його структури і його діяння до актуальних вимог української дійсности.

Це життя не стоїть на місці, а йде, розвивається і виявляє однаково додатні, як і деякі від'ємні сторінки.

Наприклад: всі ми, без різниці поділів, признаємо, що найважливішою проблемою українства у вільному світі є — проблема молоді і тісно з нею пов'язана проблема шкільництва. Створено Шкільну Раду, створено мережу шкіл українознавства, але й самі вчителі, директори та інспектори знають, що в тій ділянці не все в порядку, — що в тій ділянці також настала деяка закостенілість форм і метод, що її варто і треба зреформувати. Другий приклад: Від заснування УККА створено в Америці мережу його місцевих Відділів, в які включився місцевий активний український елемент. Але завжди існує проблема — поширити ряди цього активу, не обмежуватися до вузького гурту діячів Відділу УККА, втягнути туди особливо молодь, — як зробити це?! Надзвичайно відрадне явище, що у проводі різних Відділів УККА стали професіоналісти середущої ґенерації. Їм краще розуміти психіку молодшої від них ґенерації, вони краще орієнтуються у місцевих обставинах і місцевому людському потенціялі, перед ними стоїть завдання обновити наше громадське життя, щоб воно не обмежувалося — як це буває в деяких осередках — до уладжування концертів - академій 1 Листопада й 22 січня. Відкрите поле однаково для активізації на полі нашого шкільництва, як освідомно - інформаційної роботи серед американського довкілля включення себе в місцеві американські клітини, тіснішого зв'язку з місцевими конґресменами та стейтовими сенаторами. Третій приклад: наше господарсько - економічне життя. Наші кооперативні кредитівки і щадничо - позичкові каси зібрали вже багатющий капітал, який іде в десятки мільйонів долярів. На культурно - освітні цілі вони дали в сумі тільки кругло 60.000 дол. Арґумент, що ті наші фінансові установи зв'язані обов'язуючими законами, не завжди і не зовсім стійкий, бо, крім адміністраційного фонду існують ще в них фонди на рекляму і фонди резервові й існують широкі можливості співпраці з загальним громадським, зокрема освітньо-культурним життям. Треба обов'язково, щоб українське господарське життя не стояло побіч загального громадського життя, а було інтеґральною його частиною. Треба, щоб широкі кола українського суспільства зрозуміли вагу рідної економіки, без якої не будемо мати поваги і впливу серед американського загалу, і треба теж, щоб настала тісніша співпраця між загально - громадськими клітинами нашого економічного життя.

Ось такі відносини і такі проблеми української дійсности диктують XII Конґресові прийняти відповідні реформи — не рішення „згори", а „здолини", згідно з життєвими потребами і вимогами. Нарікання на „естаблішмент" — пусті слова, якщо не буде ствердження конкретно, реально, у чому потрібна реформа і яка. Приготовляймося вже тепер до XII Конґресу, щоб він був конструктивний і поклав основи під дальший і кращий розвиток української громади в Америці.

200-РІЧЧЯ ЗСА І НАША ІНФОРМАЦІЙНА СЛУЖБА

Відзначування 200-річчя ЗСА, як самостійної держави, буде відбуватися по всьому великому просторі цієї країни, між двома океанами. Децентралізація того святкування має на цілі активізувати у цьому ділі найширші кола всього різнонаціонального суспільства, щоб поглибити почуття гордости з приводу приналежности до великої американської спільноти, — що не перешкоджує плекати власні рідні національні традиції й ідеали та творити щораз нові здобутки власної національної культури. А втім, хоча прерізні святкові імпрези будуть відбуватися по всій території ЗСА, і хоча вже тепер вони подекуди розпочалися, як ось ідуть вже короткі історичні пригадки у телевізійних програмах, — центральне свято буде таки у „місті братньої любови", у Філядельфії, де 4 липня 1776 року проголошено Деклярацію Незалежности. Ієрархія Римо - католицької Церкви проголосила на липень 1976 року у Філядельфії також Евхаристійний Конґрес, в якому, очевидно, візьме участь також Українська Католицька Церква. Сподіваються приїзду тоді, впродовж липня 1976 р., до Філядельфії кругло мільйона людей з цілої Америки та з-поза неї. Нам відомо, що Архиєпархіяльний уряд кардинала Джана Кроля передбачливо замовив уже всі кімнати в усіх філядельфійських готелях. Наче автоматично насувається думка, що треба використати нагоду такого надзвичайного масового з'їзду у Філядельфії, де знаходиться один із найбільших, найсильніших і найактивніших Відділів УККА, для української інформаційної місії. Треба використати ту вийняткову нагоду, щоби поширити між оту масу американских людей трохи відомостей про Україну, про яку вони не знають нічого, дуже мало, або знають фальшиво, тільки з вийнятками, що знають дещо більше і правильно. Цією освідомною працею мусить знову зайнятися УККА. Він свідомий цієї конечности і цього свого обов'язку і, підходячи до справи практично, приготовить для цієї місії відповідну літературу. Але ця акція потребує — фондів. Чи не варто і чи не треба таку справу підтримати, чи не треба підтримати у цьому УККА пожертвами для інформаційної праці про Україну, коли до Філядельфії, але й до Вашингтону й інших великих міст, приїздитимуть десятки й сотні тисяч людей з нагоди святкування 200-річчя Америки — і 100-річчя українського поселення в Америці.

СПИСОК ВІДДІЛІВ УККА І ЇХ ГОЛІВ У СТЕЙТАХ АМЕРИКИ

АРІЗОНА, Фінікс — В. Чопівський
КАЛІФОРНІЯ, Льос Енджелес — В. Стойко
Сан Франціско — М. Цар
КОЛОРАДО, Денвер — Управа уступила. В найближчому часі відбудуться нові вибори.
КОННЕКТИКАТ, Бріджпорт — М. Стахів
Виллиментик — В. Головчак
Гартфорд — Д-р О. Теслюк
Колчестер — Д. Сокольський
Норвич — М. Техловець
Ню Бритен — Ст. Рочняк
Ню Гейвен — Д-р М. Снігурович
ДЕЛАВЕР, Вілмінгтон — Д-р О. Слюзар
ДИСТРИКТ КОЛОМБІЯ, Вашингтон — Полк. В. Рибак
ФЛОРИДА, Маямі — В. Хомяк
ІЛЛИНОЙ, Чікаго — д-р Ю. Куляс
ІНДІЯНА, Геммонд — В. Шевців
МЕРИЛЕНД, Болтимор — Інж. В. Саламаха
МАССАЧУЗЕТ, Бостон — Інж. К. Гусак
МИЧИГЕН, Південно-Східний — Проф. д-р А. Шутка
Дітройт Метрополітальний — Інж. Б. Петріна
Флінт — Т. Квасницький
МІННЕСОТА, Міннеаполіс - Ст. Пол — Пані Л. Менжега
НЕБРАСКА, Омага — В. Столярський
НЮ ДЖЕРЗІ, Байон — Інж. М. Сірий
Джерзі Сіті — Д-р Е. Котик
Елизабет — Інж. М. Пінковський
Картерет — І. Глущик
Кемден — М. Ромах
Менвилл — В. Матвіїв
Ню Бронсвік-Бавнд Брук — М. Яцусь
Нюарк-Ірвінгтон — Мґр. Я. Рак
Пассейк-Кліфтон — С. Палідович
Перт Амбой — П. Стахів
Соммервилл — М. Захарко
Трентон — А. Галайдіда
Випани - Морис - Каунти — З. Онуфрик
НЮ ГЕМПШИР, Манчестер — П. Німець
НЮ ЙОРК, Амстердам — Проф. С. Гнатківський
Бінгептон — В. Галич
Боффало — В. Шарван
Бруклин — Б. Карась
Вотервліт — В. Копикар
Гемстед — Адв. В. Атляс
Елмайра — І. Вацишин
Когоєс — Ю. Бачинський
Ню Йорк — Адв. Р. Гуглевич
Оборн — С. Гусак
Рочестер — Адв. В. Андрушин
Сиракюзи — Др Св. Клюфас
Трой — Інж. Р. Гарасимяк
Ютика — Інж. С. Яцковеський
НОРТ ДАКОТА СТЕЙТ, Стіл — Д-р А. Жуковський
ОГАЙО, Акрон — Ст. Москалюк
Кентон — М. Хлиста
Клівленд-Парма — Д-р Б. Футей
Лорейн — Б. Дейчаківський
Люїсвилл — В. Юськів
Янгставн — В. Прочак
ПЕНСИЛВЕНІЯ, Аліквипа, Ембрідж, Карнеґі Пітсбурґ — А. Никончук
Лігай Веллі-Аллентавн — Д-р А. Кіпа
Скрентон — Проф. М. Мартинюк
Філядельфія — Др П. Стерчо
Честер — І. Федак
ТЕКСАС, — Гюстон — А. Філенко
ВІСКОНСИН, Мялвокі — Д-р О. Цибрівський

УН фонд

ПРИКЛАД ГІДНИЙ ДОНАСЛІДУВАННЯ

В кінці місяця травня цього року канцелярія УККА отримала листа із залученим чеком в сумі 1,000.00 дол. До того була додана коротка нотатка:

„Високоповажаний Пане Базарко!

Прошу прийняти мою пожертву 1,000.00 дол. на Ваші потреби. Вважаю, що УККА і СКВУ — це одинокі організації, що заслуговують на підтримку".

З пошаною
Д-р Петро Пшик
Савт Каролайна

Хоч короткий, але багатомовний лист! Д-р Петро Пшик — це патріот діла, а не слова!

Пан Іван Ліщак, довголітній референт Українського Народного Фонду в м. Янгставні, Огайо, переслав до канцелярії УККА листа такого змісту:

„На одній імпрезі, при роздачі членських виказок Національного Датку, стрінув я одного громадянина, котрого я не бачив більше, як 15 років. По короткій дискусії з ним, наш громадянин, іменно пан Андрій Кундрат, вплатив 300,00 дол. на Український Народний Фонд за всі залеглі роки одноразово, а саме: від 1950 року по 1975 рік. Згідно з нашою картотекою, пан А. Кундрат вплатив 30.00 дол. ще в 1950 році.

Пан Кундрат гордо заявив, що Лемки ніколи ніде не пропали і не пропадуть, і все твердо тримаються українства".

Завдяки таким твердим українським патріотам, яким є пан Андрій Кундрат, Український Конґресовий Комітет Америки веде свою працю впродовж 35-ти років.

Табеля вплив[і]в до УНФонду

ЗА ЧАС ЙОГО 24-ЛІТНЬОГО ІСНУВАННЯ

1950-51	$ 102,215.74
1951-52	128,963.79
1952-53	136,268.97
1953-54	117,031.88
1954-55	93,449.94
1955-56	94,902.42
1956-57	86,390.92
1957-58	69,110.34
1958-59	64,572.17
1959-60	75,582.67
1960-61	70,804.31
1961-62	58,765.09
1962-63	67,103.29
1963 — 9 місяців	58,477.61
1964 — 9 місяців	54,151.63
1965	83,279.04
1966	85,302.29
1967	82,194.02
1968	90,207.31
1969	89,626.82
1970	95,070.55
1971	104,909.91
1972	107,337.04
1973	110,979.76
1973	110,979.76
1974	116,721.87

У громадах

Чикаґо, Ілл.

Чикаго, Ілл. — 13-го квітня 1975 року, після посвячення домівки Відділу о годині 3-ій по обіді, в 4-ій по полудні відбулися Річні Загальні Збори Відділу УККА в Чикаґо. Зборами проводила Президія в складі: дир. Р. Мицик — голова, д-р Р. Смук, інж. В. Ростун і д-р Р. Кобилецький — заступники голови. Секретарював інж. О. Почиваник. На пропозицію Номінаційної Комісії одноголосно переобрано на голову Управи Відділу д-ра Ю. Куляса.

В дальшому вибрано Управу в такому складі: заступники голови: ред. М. Панасюк, інж. В. Левицький, д-р М. Куропась, інж. Р. Бігун, секретар — Антон Коцепула, касир — Василь Бражник, культурно - освітній референт інж. С. Голяш, організаційний референт — Богдан Кашуба, референт молоді — д-р П. Надзікевич, референт УНФонду — інж. В. Голод, референт суспільної опіки — д-р Г. Щербанюк.

Члени Управи: п-і О. Федак, П. Коновал (заступник культурно-освітнього референта), д-р М. Харкевич, мґр В. Лущак, В. Старух, І. Дронь.

До Контрольної Комісії увійшли: д-р Р. Смук, інж. П. Вихрій, д-р П. Торула, пані О. Маркусь, В. Кохно.

Товариський Суд: д-р Р. Кобилецький, С. Дмитренко, д-р П. Питель.

Нюарк, Н. Дж.

Нюарк, Н. Дж. — В неділю 27 квітня відбулися 12 з черги загальні річні збори Відділу УККА в Нюарку, Н. Дж., в результаті яких обрано управу, що її на 1975-76 роки поновно очолив мґр Ярослав Рак. До управи, крім мґра Р. Рака, обрано: Н. Басняка, П. Буняка, В. Василіва, О. Голинського, К. Гречака, Б. Дицківського, М. Дзімана, Д. Кордубу, Д. Ліщинського, Н. Олесницького, Р. Пітя, Б. Процюка, Китку Семанишин, М. Сосновського, Ю. Харченка. Уконституювання новообраної управи наступить на першому засіданні. До Контрольної комісії увійшли: д-р І. Карапінка — голова, М. Цяпка, Д. Беднарський, М. Кормило, В. Шпирка — члени. Громадський суд складається з голови мґра А. Гординського, д-ра Богданського та В. Гладкого — членів.

Нарадами проводила президія в складі інж. М. Семанишин — голова, ред. М. Сосновський — заступник, Божена Ольшанівська — секретар.

Трентон, Н. Дж.

Трентон, Н. Дж. — В вуботу 26 квітня відбулися тут в приміщенні „Самопоміч", загальні збори Відділу УККА — Трентон. Збори відкрив голова Відділу С. Шилкевич, а проводила Президія в складі: З. Федорович — голова, М. Кузів — секретар.

Після звітів і дискусії Номінаційна комісія подала листу нової Управи, яку збори одноголосно одобрили в такому складі: голова — Андрій Галайдіда; 1-ий заст. голови проф. Е. Гец, 2-ий заст. голови — інж. Іван Гафткович, секретар — інж. Макар Копаниця, касир і реф. УНФонду — Іван Галик, реф. зовн. зв'язків — С. Шилкевич, члени Управи: З. Федорович і Михайло Кузів. Контрольна комісія: інж. Богдан Дубик, Михайло Дзюбас, Степан Саган.

Гартфорд, Конн. — 23-го березня 1975 року відбулися загальні збори Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в Гартфорді, Конн., в приявності представників організацій і платників УНФ-ду. Проводила Президія в складі: А. Рудзінський — голова, Л. Кінах — заст. голови, С. Радьо — секретар.

Номінаційна комісія представила список кандидатів в члени нової управи, який загальні збори одобрили та вибрали управу в наступному складі: голова — д-р О. Теслюк; 1-ший заст. голови І. Кукіль, 2-ий заст. і референт зовн. зв'язків — Р. Заставський, реф. УНФ — В. Мерещак, секретар української мови — інж. П. Пришляк, секретар англійської мови — п-на О. Кузик, фінансовий реф. — Я. Заяць, імпрезовий реф. — Т. Мельник, пресовий реф. — П. Шагай, Референтура молоді — (представники молодечих організацій), реф. сусп. опіки — І. Яріш, архівар - хронікар — Я. Логуш. Вільні члени — мґр. Б. Крупа, інж. Б. Ціропалович.

Член спеціяльних доручень — О. Кінах. Контрольну комісію очолив А. Рудзінський, а Товариський Суд — Іван Селеман.

Слід згадати, що д-р О. Теслюк був вибраний головою Відділу вже втретє. Він чимало доложив зусиль для популяризації УККА в загальній його праці.

Скрентон, Па.

Скрентон, Па. — В 1960-их роках існував у Скрентоні Відділ УККА, але він був не активний. Пізніше створено Об'єднання організацій північно - східньої Пенсильвенії. Тепер, коли серед української спільноти переважила думка, щоб діяльність українських організацій координувати в центральних організаціях, управа Об'єднання організацій північно-східньої Пенсильвенії рішила включитися для співпраці в системі УККА.

На день 9 квітня ц. р. були скликані ширші сходини членів, які відкрив голова проф. М. Мартинюк, а о. монс. д-р С. Гриньох провів молитву. До президії були покликані голова УРСоюзу І. Олексин, Е. Попіль, М. Мартинюк, д-р Р. Ричок. Проводив І. Олексин, секретарював д-р Р. Ричок.

Директор УККА мґр І. Базарко широко з'ясував діяльність УККА за час 35 років та подав короткий нарис праці яку ще треба виконати.

Після запитів і дискусії д-р В. Верган поставив таке внесення: Збори приймають постанову, що Об'єднання організацій північно-східньої Пенсильвенії включається в систему УККА і виконує функції Відділу УККА з тим, що затримує свою назву та затримує дотеперішню свою управу до часу скликання загальних зборів.

Це внесення д-ра Вергана піддержав ред. Яр. Пронько і його ухвалено одноздно. Збори закрив голова І. Олексин та подякував усім присутнім, а в тому і мґрові І. Базаркові за участь.

Янґставн, Огайо

Янґставн, О. — Нова Управа Відділу УККА в Янґставні, Огайо: голова — Володимир Прочак, 1-ий заступник голови — адв. Михайло Юрчишин, 2-ий заст. голови — Петро Ліщак, протокольний секретар і референт преси — проф. Юрій Кульчицький, фінансовий секретар — Олександер Рибалт, кореспо. секретар — Мирослава Ліщак, скарбник, — Володимир Верблян, голова Народного Фонду — Михайло Болотенний, культурно - освітній референт — Мері Лю Прочак. Контрольна Комісія: голова — д-р Ілярій Домбчевський; члени — Казимир Бульван, о. диякон Петро Весоловський. Голова Жіночої Секції — Анна Кулинич. Голова Господ. Комітету — Теодор Кулинич.

Маямі, Флар.

Дня 12-го травня 1975 р. в залі Українського Американського Клюбу відбулися Річні Загальні Збори Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в Маямі, Флорида.

На збори прибули 32 особи, які заступали всі організації Маямі й околиці.

Нову Управу Відділу вибрано в такому складі:

Володимир Хомяк — голова; Катерина Гудівська — місто-голова; Соня Кучкуда — секретар української мови; Ольга Кадучок — секретар англійської мови; Володимир Бацвин — касир.

Збірщики УНФонду: Миколя Ракуш, Степан Венгльовський, Осип Дрозд, Антін Угляр і Петро Гуменюк.

Імпрезові референти: інж. Омелян Граб, Михайло Курман, Люся Візняк і Пелагія Гевко.

Контрольна Комісія: Роман Балабан, Надя Мудрейко, інж. Роман Венгльовський.

Після вичерпання порядку нарад, новообраний голова Володимир Хомяк подякував за вибір, предложив плян праці на біжучий рік і закрив збори.

РАДА ДИРЕКТОРІВ УККА

Засідання Ради Директорів Українського Конґресового Комітету відбулося 10 травня 1975 р. в Українському Інституті Америки в Ню Йорку з таким денним порядком: 1. В і д криття. Відчитання протоколу засідання з 14 грудня 1974. 3. Звідомлення: а) проф. Лев Добрянський — про працю у Вашинґтоні, б) Звіт Контрольної Комісії, голова мґр Іван Винник, в) Фінанси в минулому і проєкція на майбутнє — мґр Уляна Дячук. 4. Інформація про новий дім УККА — мґр І. Базарко. 5. Інформація про працю Крайового Комітету для відзначення 200-річчя Америки: Й. Лисогір, Я. Гайвас і д-р В. Душник. 6. З в і домлення Комісій УККА. 7. Справа скликання XII Конґресу. . Запити і дискусія. 9. Різне і 10. Закриття. Збори відкрив про . Л. Добрянський, проводив Й. Лисогір, Екзекутивний директор І. Базарко повідомив, що згідно з рішенням Крайової Пластової Старшини до Політичної Ради ввійшов від „Пласту" Андрій Мицьо на місце Павла Дорожинського, який зрезиґнував.

Проф. Л. Добрянський інформував про загальні настрої у Вашинґтоні у зв'язку з подіями в Індокитаї. Незалежно від тих настроїв у Конґресі знаходяться три резолюції, що стосуються українців: у справі Валентина Мороза й Леоніда Плюща, у справі переслідування в УССР Українських Церков та у справі проголошення дня 22 січня Днем Української Незалежности.

Д-р В. Душник звітував про свою участь, як делеґат УККА, на 8-ій річній конференції Світової антикомуністичної Ліґи 21-26 квітня 1975 в Ріо де Жанейро у Бразилії та про свої пізніші подорожі до українських осередків в Куритибі й Прудентополісі. Після того голова Контрольної Комісії з'ясовував та доповнював обширне звідомлення Контрольної Комісії за стан фінансів і господарки УККА за 1974 рік, підкресливши ощадність, сполучену з доцільністю, з якими видатковано гроші. Мґр Уляна Дячук зокрема підкреслювала необхідність призбирання фондів на такі книжкові видання, як історично-дослідна та водночас інформаційно - пропаґандивна книжка прох осяги українських поселенців в Америці за останніх 100 років та їх вклад в американську культуру і економіку, — як книжка про державні акти України, як документація новітньої української державности, та книжка про русифікаторську політику супроти України. Всі ті три книжки потрібні у двох мовах.

Багато уваги в нарадах забрала справа участи українців у відзначуванні 200-річчя ЗСА, при чому звітували і з'ясовували пп. Ярослав Гайвас, Йосиф Лисогір, Іван Винник і Володимир Душник. На внесок проф. Добрянського рішено висловити окремим листом до президента Форда солідарність з переселенською та допомоговою акцією, що стосується втікачів з В'єтнаму і Камбоджі. Затверджено одноголосно внесення Екзекутиви, щоби 7, 8 і 9 жовтня ц. р. перевести у Ню Йорку XII Конґрес українців в Америці. Пані Уляна Целевич з Чикаґо інформувала про підготову до вислання жіночих делеґаток на міжнародну конференцію у Мехіко Ситі в днях 19 червня до 2 липня ц. р. у зв'язку з Роком Жінки.

У дискусії зоторкувано різні справи — фінансові, шкільні, видавничі, справи інформаційної служби та репрезентації. Заторкувано теж справи, які виходять поза засяг безпосередньої діяльности та впливу УККА, проте хвилюють українських громадян, як ось, наприклад, з'ясовування сучасного стану в Україні в Енциклопедії Українознавства. Заторкнено при цьому питання збірок на різні цілі, в даному випадку на Енциклопедію Українознавства: жертводавці визнають історичну заслугу появи такого монументального твору і ставляться з довір'ям до видавців та редакції, але одночас мають право вимагати, щоб видавці й редактори рахувалися з ідейним віруванням величезної більшости вільної української громади, яка бачить в УССР тільки ворожу окупацію, що з тактично - пропаґандивних цілей послуговується вивіскою української „радянської держави". Уляна Целевич з Чикаґо інформувала про переведене 1-ше засідання, присвячене Рокові Жінки. На Міжнародному З'їзді у Мехіко буде приявною численна українська делеґація.

У засіданні взяло участь 70 осіб, членів Екзекутиви та Політичної Ради.

100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ В ЗСА

Коли українці в Америці сполучають відзначування 200-річчя ЗСА із 100-річчям свого поселення в цій країні, то це не є щось штучне, натягане й н е п р иродне. Святкування 200-річчя З'єднаних Стейтів дає добру нагоду до перевірення нашого конструктивного вкладу в розвиток цієї країни іміґрантів, нашого ступневого розвитку та наших надбань. Цей розгляд мусить розпочатися від того „а", яким є приблизна дата приїзду сюди наших перших поселенців. Цієї дати дотепер докладно не устійнено, але відомо, що Агапій Гончаренко, який у 60-их і 70-их рр. видавав „Аляска Гералд", був у 1865 році у Ню Йорку, а в архівах різних міських управ із ще давніших часів є українські прізвища. Це поле для морочливих, але вдячних дослідів наших докторантів. Наприклад: Роман Хоменчук, який має фотографічний заклад у Томастоні, Конн., повідомив Головну Канцелярію УККА, що до нього звернулися з тамошньої міської Управи, чи він не міг би влаштувати публічної ураїнської виставки, бо засновником того міста був Іван Сорока „з Австрії", — очевидячки українець з Галичини, яка в тому часі була частиною Австро-угорської монархії.

Ото ж наші, українські, люди поселились на північно-американському континенті ще перед 100 роками і коли ми пов'язуємо святкування 200-річчя американської державної незалежности із 100-річчям нашого поселення в цій країні — то ми дуже скромні, бо наше минуле на цій землі сягає давнішого часу. Було б дуже добре, ба навіть річчю необхідною, щоби ці роковини дали поштовх до дальших і наполегливих студій над першим українським поселенням, студій, що їх започаткував був колишній Січовий Стрілець і кол. член Української Військової Організації, пок. редактор Ярослав Чиж.

ЗА ПРАВДУ В УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКИХ ВІДНОСИНАХ

Американський професор Стіфен Т. Поссоні з престижевого Інституту Гувера у Стенфорді, дав уже себе пізнати, як приятель українців та першорядний знавець відносин на Сході Европи. Член Дорадчої Редакційної Ради „Українського Квартальника", що його видає Український Конґресовий Комітет, помістив уже у тому англомовному журналі низку статтей з гострим антисовєтським і антикомуністичним вістрям та, зокрема, при відзначуванні 30-тиріччя „Українського Квартальника" у Ню Йорку 7 грудня 1974 р. виголосив доповідь про „Теперішні концентраційні табори в СССР", яка дивувала слухачів першорядним знанням подробиць поліційно - в'язничої системи в Совєтах. В англомовному квартальнику „Багаточленні суспільства" („Плюрал Сосайтіс"), що виходить в Гаазі, Голяндія, у ч. 4, зима 1974, появилася обширна стаття проф. С. Т. Поссоні п.з. „Антисемітизм у російському обширі", що її одна частина присвячена „Українсько - жидівській проблемі". Автор першорядно зорієнтований у цій матерії, в історії українсько - жидівських відносинах у минулому й сучасному, при чому, подаючи джерела, якими користувався до свого нарису, на першому місці дякує редакторові „Українського Квартальника" д-рові В. Душникові за доставлення йому різних матеріялів. Але згадує також твори Арнольда Марґоліна і Соломона Гольдельмана, та покликується, між іншими жидівськими діячами, що сприяють українсько-жидівській співпраці, на відомого діяча д-ра Йосифа Ліхтена.

Названий американський професор не заперечує існування серед українців, особливо українських низів, антисемітизму, але правдиво й об'єктивно з'ясовує його постання: запряження жидів за шляхетської Польщі до адміністраційного воза на Правобережній Україні у ролі податкових екзекуторів та навіть наглядачів над українськими церквами, та, в нових часах насичення державно - партійного большевицького апарату жидівським елементом. З притиском підкреслює автор ролю Москви, яка свідомо і пляново нацьковує жидів проти українців, представляючи цих останніх, як завзятих антисемітів, та доказує, що за царської Росії ініціятором, аранжером і режисером погромів були царська охрана й царський поліційний апарат. Правильно насвітлений жидівський погром під час Хмельниччини, з опрокиненням фантастичної цифри жидівських жертв, поданої в „Історії жидів" Дубнова. Що стосується закидів про антисемітизм в Україні за існування Української Народньої Республіки, то Автор пригадує національно - культурну автономію в УНР, в рямцях якої було й міністерство жидівських справ, з жидівським міністром, та пригадує славетній наказ Симона Петлюри з 26 серпня 1919 проти погромів. На доказ безглуздости сіяних большевицькою пропаґандою вісток, які, на жаль, знаходили податливий ґрунт серед жидівських кіл, — про погромницький антисемітизм „бандерівців", автор пригадує факт перебування в німецькому кацеті Ярослава Стецька і Стефана Бандери у тому часі, в якому вони нібито переводили погроми. Звертає увагу, що в Західній Україні, де австрійський режим у рр. 1772 - 1918 не вів серед українців антижидівської пропаґанди, ніколи не було будь - яких протижидівських заворушень. Покликається на Пастирські листи Кир Андрея за німецької окупації, що виступали в обороні жидів, та на факт, що багато жидів врятувалися, переховувані українцями...

Почерез цілу ту прегарну, розумну, з науковим об'єктивізмом написану статтю червоною ниткою в'ється провідна думка, висловлена зараз на вступі статті: „Проблема українського антисемітизму, та ще ширше — українсько - жидівських відносин цікава тому, що однаково жиди як українці жили під гнетом і були жертвами того самого гнету..." Українсько - жидівську ворожнечу автор приписує „тому третьому" — шляхетській Польщі перед її розподілами та царській і комуністичній Росії. Можна вичитати справжнє вдоволення Автора з його заввагй, що щойно тепер, із настанням і зростом руху спротиву в Україні деякі поважні жидівські діячі призадумуються, чи варто плекати давню — анахронічну й ворогами продиктовану — ворожнечу між жидами й українцями, коли їхнім спільним поневолювачем є Москва.

Оком по газетах

„ЕТНІЧНЕ ДУШПАСТИРСТВО"

У передовій статті під цим заголовком в „Америці" з 25 лютого ц. р. подано цікаву інформацію про душпастирську діяльність Католицької Церкви в ЗСА у зв'язку із святкуванням 200-річчя цієї країни:

„А саме, при католицькій архиєпархії в Лос Анджелесі, Каліф., яка має 326 парохій і 1,875,560 вірних, створено так званий Багатомовний Апостолят, ціллю якого є душпастирська опіка над іміґрантами різних національностей, бо крім англомовних і еспаномовних Богослужб у тій архиєпархії правиться Богослужби у 26 мовах... Етнічне душпастирство... зорганізоване на засадах місіонерства, тобто не вистачає тут знання мови, але теж необхідно знати духовість і потреби вірних..."

Відомо, що одною з прикметних рис української духовости є релігійність українського народу, з якою пов'язаний і характер обох українських історичних Церков, приналежність до яких завжди утотожнювано з приналежністю до українського народу. Тому й Москва повела винищування обох тих Церков, як і викривлювання та спотворювання духовости українського народу.

ОСВІТА, ДОБРОБУТ І ПОЛІТИКА

Всі ці три чинники тісно пов'язані — виходить із статті Михайла Фіґоля у Торонтському „Гомоні України" з 8 лютого ц. р. п. з. Українці в Канаді й наше оточення". Вказуючи на елітарний стан „англофонів" в Канаді та на впливи жидів не так завдяки їх хистові до купецтва, як масовому здобуванню високої освіти жидівською молоддю, автор стверджує:

„... В останніх роках більше „етнічного" елементу здобуває кращі позиції в комерційних підприємствах... Відбувається частинний перерозподіл майна, бо вже не тільки англофони мають до диспозиції потрібний капітал. Цей процес буде продовжуватися... Частина українців вже має свої підприємства і гроші, але щоби пробитися до становища еліти, потрібно сильної праці. Мусимо всі наші сили спрямувати на те, щоби українська молодь здобувала найкращу освіту..."

Цей імператив стосується так само української молоді в З'єднаних Стейтах Америки. Чим більше освічених людей в народі — тим більша до нього пошана. Передумова: щоби освіта скріплювала, а не послаблювала почуття національної свідомости і національної гордости й викорінювала українське почуття меншовартости.

УККА В МІЖНАРОДНОМУ АНТИ-КОМУНІСТИЧНОМУ ФРОНТІ

В днях 21-го до 26-го квітня 1975 р. відбулися в Ріо де Жанейро, Бразилія, шоста річна конференція Світової Молодечої Анти - Комуністичної Ліґи та восьма річна конференція ВАКЛ (Світова Анти- Комуністична Ліґа), в яких в з я л о участь понад 400 представників з різних країн вільного світу та поневолених народів. Між ними було 16 українських представників з Европи, Бразилії, Арґентини, Канади та США. Представником УККА на конференції був д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", що виступав в характері спостерігача. Під час п'ятиденної Конференції ВАКЛ, д-р Душник взяв участь у всіх пленарних сесіях конференції та в Політичній та Резолюційній комісіях, які розглядали та одобрювали резолюції, внесені різними організаціями та індивідуальними представниками.

Д-р Душник вніс дві резолюції УККА до Політичної й Резолюційної Комісій конференції, які були піддержані британською делеґацією та прийняті конференцією. Перша резолюція відносилася до поневолення українського народу комуністичною Москвою та змагання України до державної незалежности. Друга резолюція з а к ликала уряди вільних держав світу інтервеніювати в справі звільнення Валентина Мороза та Леоніда Плюща та українських жінок — політичних в'язнів в совєтсько-комуністичних концлаґерах та тюрмах.

Д-р Карло Барбієрі Фільго, молодий та енерґічний бразилійський провідник, був обраний президентом ВАКЛ на 1975 рік.

В обох к о н ференціях, крім представників України, взяли участь також представники Білорусі, Литви, Латвії, Естонії, Словакії та Хорватії.

Відвідини Українських Центрів в Бразилії та Арґентини

По закінченні конференції в Ріо, д-р Душник відлетів до Куритиби, „столиці Бразилійської України", де він відвідав Владику Йосифа Мартинця та його єпископа - помічника Кир Єфрема Кривого; С т е п ана Плахтина, голову Українського Хліборобського Союзу Бразилії та п-ю Ольгу Горацук, відому українську провідницю, яка від літ веде українську культурну радіову програму в португальській мові.

В неділю 27-го квітня ц. р. д-р Душник, в товаристві о. Володимира Бурка, автора праці „Українська Еміґрація в Бразилії" в португальській мові, виїхав автом до Прудентополіс, містечка 200 клм. від Куритиби, в якому українці першого, другого й третього покоління становлять 75 відс. населення, що нараховує 50.000 душ. Там він відвідав Український Католицький Семінар, ведений оо. Василіянами, та інтернат катехиток, де їх голова, Сестра Надія Шульган інформувала про цю важливу виховну іституцію. Д-р Душник також відвідав о. В. Зінка, редактора „Праці", яку видають оо. Василіяни.

В понеділок 28-го квітня ц. р. д-р Душник прибув до столиці Арґентини Буенос Айрес, де він стрінув голову Української Центральної Репрезентації Арґентини, Василя Косюка, який теж брав участь в конференції ВАКЛ в Ріо; голову Комітету побудови Пам'ятника Т. Шевченка в Арґентинії д-ра Василя Іваницького і таких відомих українських підприємців, як Теодор Хомишин, Мирослав Самоверський та інж. Володмир Шепарович. Він також оглянув маєстатичний пам'ятник Т. Шевченкові в парку Палермо.

П. Косюк теж поінформував представника УККА про плянований з'їзд українців Арґентини, Бразилії та Параґваю з нагоди відслонення погруддя Т. Шевченка в місті Енкарнасіон, що має відбутися в місяці жовтні ц. р.

„Культурний Вечір", спонзорований УККА

В неділю, 2-го березня 1975 р., відбулася в Українському Інституті Америки в Ню Йорку успішна українська культурна програма для добірної американської і чужинецької публіки.

В програму входили рецитації української поезії, пісні, коротка промова, грання на бандурі, висвітлення фільмових картин з України, оглядини Українського Інституту Америки та „перекуска". Програму в імені УККА відкрив д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", який коротко з'ясував цілі УККА та проводив програмою.

Студент Роман Кізик з Ню Гейвен рецитував поанглійськи вимки поезії Гулака - Артимовського, Гребінки, Метлинського, Шевченка, Франка та Валентина Мороза. Молодий співак-бас, Степан Шкафаровський, відспівав „На полях" М. Фоменка та арію з опери „Тарас Бульба" М. Лисенка. Йому акомпаніювала на піяно п-і Калина Андрієнко.

Коротку промову на тему „Хто такі Українці?", виголосила п-і Марія Душник, заступниця головного предсідника УНС, подаючи історію України та культурний вклад Українців у світову та їхню культурно-етнічно відрубність; вона теж заторкнула сучасне та політичне гноблення України.

Д-р Осип Оришкевич з Брукліну, Н. Й., висвітлив ряд прозірок з України.

Молоді бандуристи — Ірина Чорна, Ярослав Стахів, Лідія Чорна, Марко Івасиків і Ярослав Саленко — з Українського А н с амблю Бандуристів відіграли „Українські Танки" К. Місевича, та „Українську Рапсодію" Завадовського.

Між визначними гістьми, яких представляла п-і Марія Душник, були представники Місій при Об'єднаних Націях з Японії, Лебанону, Уруґваю, Ґани, Південного В'єтнаму (Бюро Обсерватора Півд. В'єтнаму) та представників консулятів Китаю (Тайван), Гаїті, Литви, Японії й інші.

ВЛАДИКИ ВІТАЮТЬ...

(Закінчення зі стор. 3-ої)

даю повне признання і подяку. Цю працю, розпочату „Українським Квартальником" треба доконче продовжувати..."

До того листа був долучений чек на 100.00 дол. на видання запляованого „Українським Квартальником" збірника „Україна в світі великих перемін".

Водночас надійшов теж, втриманий також у сердечному тоні, лист з Риму від Преосв. Єпископа Мирослава Марусина, який стверджує, що

„Український Квартальник" „має завдання писати правду про Україну, її народ, релігію, наукове, громадське, культурне й суспільне життя. Хочу в 30-ту річницю пройденого шляху привітати заслуженого „Ювілята", та з ним усіх, хто працює, підтримує, спомагає і поширює „Український Квартальник" в Америці і в світі. З належною увагою (та з олівцем в руці читав цей журнал мій світлий попередник, св.пам'яти Архиєпископ Іван, а я також від 25-ти років мав у руках кожне його число".

Владика Марусин висловлював „слова заохоти до дальшої світлої діяльности, залучив свій „символічний даток" (50 дол.) та благословив Редактора, всіх Співробітників і Читачів „Українського Квартальника".

Привітальні письма та ювілейні пожертви прислали також Кир Василь Лостен з Філядельфії (100 дол.), та Кир Йосиф Шмондюк зі Стемфорду (50 дол.).

ЧОГО НЕ ЗАУВАЖИЛИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

казна-чого в своєму „Листі до проводирів".

А як узяти питання про становище поневолених в СССР „народів, то це для нього була „темна вода во облацїх". Коли його А. Сахаров назвав „російським шовіністом", то він у своєму „спростуванні" — у статті „Сахаров та критика Листа проводирям", надрукованій у ч. 2 зб. „Континент" (за 1975 р.) заплутався ще дужче. На його думку, „безмежних страждань" під бальшевиками зазнали однаково і російський і український народи. А дослівно він це з'ясував ось так: „Під приводом знищення дворянства, духівництва та купецтва нищили найбільше росіян та українців. Це їхні села були піддані найбільшій руйнації та теророві від продзагонів (що були здебільшого „інородницькі" за складом)". Далі він пише, що й голод у росіян та в українців був найбільший, і розкуркулювали та засилали на Сибір їх однаково. „І тільки наприкінці 30-их років, коли ці два найбільші народи були вже знищені, а за змінливою соціялістичною тактикою надійшов час перенести тиск і на малі народи, — тільки тоді ми почули про національне переслідування в СССР, — що також цілком слушне" (ст. 358).

Як бачимо, він нічого не чув про те, що у властивій Росії ніякого голоду не було (хоч, звичайно, і великого достатку, як скрізь за большевицького режиму, не було), що українських селян, які їхали в Росію по хліб, завертали в Білгороді назад, і вони гинули в дорозі, він нічого не знає про цілковите винищення української інтелігенції ще на початку 30-их років, як не згадує й про ліквідацію українізації 20-их років...

Оце те, що його не зауважили наші журналісти в Солженіцина. А самої його теперішньої „симпатії" до українців мало для нашої визвольної боротьби.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

що поразка Німеччини не буде рівнозначною з перемогою Совєтів, та що на терені Східньої Европи постануть такі умови, що поневолені німцями й большевиками народи могтимуть стати до боротьби за свою незалежність. Для того потрібна була наша армія, а її зав'язком мала бути Дивізія".

Хто хоче пізнати всю цю проблему, повинен прочитати статті Л. Ортинського, Л. Шанковського, о. І. Гриньоха, М. Ліщинського, Р. Долинського та інших авторів — дивізійників і недивізійників. Згадані автори пишуть про політику тих часів, про те, як совєтські джерела дивляться на бій під Бродами, як українське підпілля ставилося до Дивізії і як українське населення в околиці Бродів ставилося до Дивізії.

В частині „Спогадів" читач довідається про вишкіл Дивізії; про те, як здеморалізовані вже довгим відступом німецькі частини без боїв залишали фронт, бо, мовляв, українці дозволили москалям прорвати бойову лінію. Українське населення дивилося на вояків Дивізії як на своє рідне військо і помагало їм, як могло.

Д-р Роман Дражньовський в „Післяслові" пише: вони, і за що пішли в бій. Вoїни Дивізії знали, що волі ніхто не дарує, її треба вибороти, а це вимагає жертв. Свідомі цих жертв, добровольці йшли, бо знали, що іншої дороги до свободи не може бути".

Наприкінці книжки 17 віршів, в яких оспівується бій під Бродами. В книжці 50 ілюстрацій та 7 схем про битву під Бродами. Книжка має тверду обкладинку, на сорочці ті місцевості під Бродами, де відбулася битва. Вої зазначені червоною барвою.

Дивізійники видали книжку, що закріплює славу тих їхніх товаришів, які поклали своє життя в боротьбі з найбільшим ворогом України — московськими комуністами, які продовжують політику російських царів у відношенні до України, бажаючи її знищити.

„Вечір вояцької дружби і спогадів" в Гамільтоні

Щоб надолужити 20 проспаних літ, Станиця Б-ва Кол. вояків 1-ої УД УНА в Гамільтон влаштувала в суботу 26-го квітня ц. р. „Вечір Вояцької Дружби і Спогадів" з участю письменника баталіста, Евстахія Загачевського, автора книжок „Спогади Фронтовика" (1952), „Львівська Братія" (1962), „Белярія, Ріміні, Англія" (1968), та багатьох нарисів - новель, друкованих в українських газетах та журналах. На вечорі була приявна письменниця Леся Лисак, авторка двох більших книжок — збірок новель, та сотень новель друкованих в „Свободі", „Гомін України" і „Вістях Комбатанта".

Вечір пройшов з великим успіхом. Заля наповнилась членами, симпатиками Б-ва кол. вояків УД УНА та любимцями літератури і вояцьких одностроїв.

Зенон Кобилянський привітав гостей і у вступному слові підкреслив, що міриллом культурного життя і розвитку даного народу є його література, тому ми повинні піддержувати українську військову літературу та заохотити молоде покоління цікавитися військовим фахом.

Програмою проводив голова культурно - освітньої референтури хорунжий В. Співак.

П. Кицінський

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУВСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

першу чергу повести наші Владики через Ватикан.

Окремо наголосив, що УКЦеркву у діяспорі не слід трактувати еміґрантською. Вона сьогодні є в такій самій ситуації, як колись перед Унією з Римом. Т-во за Патріярхат не змагається за титул, але щось більше — за духову окремішність нашої Церкви. Останніх десять років принесло відродження нашій Церкві, що належить у першу чергу завдячувати Патріярхові Йосифові. Майбутнє УКЦеркви доповідач вбачає у формуванні й розвиткові братств і сестрицтв при кожній парохії.

Інж. Сидір Тим'як з Піттсбургу у своїй доповіді говорив про специфічні обставини Піттсбурщини, в якій було багато українців, що мали біля сто церков, а сьогодні це число обмежилось до двадцяти. Це значить, що наша етнічна група втратила багато. Там не було належної праці у відношенні організування наших людей. Від десяти років в Піттсбурщині наше життя на церковному відтинку відновилось й набрало активних форм. В дальшому доповідач підмічував вплив на розвиток подій Патріярха Йосифа та в деяких випадках доповняв і підсилював доповідь Василя Маркуся.

На з'їзді відчувався брак окремої доповіді, яка обговорювала б практичні пляни та завдання мирянського руху на майбутнє. Цю прогалину до деякої міри заповнювала дискусія, в якій брали участь: пані Миндюк, д-р В. Прокопович, д-р З. Гіль, Р. Крупка, д-р Марія Клячко, мгр Ева Піддубчишин, ред. В. Пасічняк, д-р Рома Навроцька, д-р В. Пушкар, П. Косарчин, мгр М. Бойко, мгр В. Сенижак, Дарія Кузик, д-р Роман Осінчук, ред. В. Качмар, Григорій Яремчук, мгр Я. Щербанюк, д-р М. Миндюк, д-р Мирослав Навроцький та ін. В дискусії не було застережень до виголошених думок в доповідях. Дискусія в основному проходила у площині постановки праці та критичних завваг до минулого. Висували думки, що миряни не повинні більше звертатися з жадними проханнями до Папи. Ставлено вимоги більше рішучої постави до тих наших Владик, які не вводять в життя постанови синодів та не здійснюють помісности нашої Церкви. Вказувано, що в офіційних програмах святкувань Святого Року у Римі Ватикан промовчує існуючі українські церкви у Римі. Вказувано на елементи, які спричинились до послаблення мирянського руху. Наголошувано, щоб дальше проводити організаційну роботу по всіх парохіях, утворювати мирянські клітини. Відмічувано, щоб не очікувати, що хтось для нас зробить, але вірити у власні сили і рівночасно безперебійно діяти.

На закінчення З'їзд Мирян прийняв короткі резолюції, які охоплювали дві основні й засадничі справи: щоб наші Владики на чолі з Патріярхом Блаженнішим Йосифом відбули у липні ц. р. Помісний Собор, на якому публічно проголосили б Блаженнішого Кир Йосифа Патріярхом і заповіли, згідно з Уставом УКЦеркви, її Патріярший Собор, який повинен би відбутись в найближчому часі.

СССР збудував ракетну базу в Сомалі

Вашінґтон. — Згідно з інформаціями секретаря оборони Джеймса Шлесінджера, СССР закінчив споруду військової бази в Бербері, Сомалі, з якої совєтські морські і повітряні збройні сили могтимуть контролювати Червоне море та Індійський океан. На цій базі вже є приміщені ракети типу „земля-повітр'я", а також побудовані приміщення для яких 1,500 осіб залоги, магазини з пальним та будова аеропорту з 15,000 стіп довжини стартовою дорогою є перед закінченням і дуже скоро аеропортом можна буде користуватися.

Сомалі під сучасну пору є своєрідним совєтським сателітом над Аденською затокою. СССР постачає зброєю ва вирядом 17-тисячну сомалійську армію і забезпечує Сомалі бензиною. З уваги на своє географічне положення, Сомалі є незвичайно пригожою країною для розбудови совєтської бази.

Сомальський уряд заперечив американські повідомлення, пропонуючи одночасно, щоб закордонні журналісти відвідали Берберу і самі превірили там ситуацію.

СТЕНЛІ ГЕТАВЕЙ ЗАТВЕРДЖЕНИЙ НА ПОСТ СЕКРЕТАРЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Вашінґтон. — У середу, 11 червня, Сенат 60-ма голосами проти 36-ох затвердив Стенлія К. Гетавея, колишнього республіканського губернатора Вайомінгу, на пост секретаря внутрішніх справ.

В глибокому смутку та горю ділимося з Рідними, Приятелями і Знайомими, що о год. 12:45 12 червня 1975 р. по довголітній, тяжкій недузі відійшла від нас на 66-му році життя наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БУСЯ

св. п. ОКСАНА ЯМНЯК

ПАНАХИДА буде відправлена в четвер, 12 червня і п'ятницю, 13 червня 1975 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Бурнадз при 371 Лейкфю Аве. у Клифтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН відбудеться у суботу, 14 червня, о год. 8:30 з похоронного заведення до церкви св. Вознесіння при Брод Ст. у Клифтоні, а звідси на український православний цвинтар св. Андрея у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечалені горем:
ПЕТРО — чоловік
ЛІДА — доня з чоловіком ІВАНОМ
та внук — ПЕТРУСЬ
Близька і дальша Родина в Україні, Польщі, Канаді та Австралії
Вдячні за Ваші молитви.

Замість квітів на могилу

св. п. Людмили Грицак

зложили на УВАН:

Володимир і Шейла ЗАГАЙКЕВИЧІ	$25.00
Орест і Ярослав ЗАГАЙКЕВИЧІ	25.00
Олена МЕЛЬНИЧУК	25.00
Христина ПАЦЛАВСЬКА	10.00
Іванна КОВАЛЬ	10.00

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. Антона Кравчука

складаю 25.00 доларів на „Церкву в Потребі".

ШИПУЛА

ПОДЯКА

У п'ятницю, 20-го грудня 1974 року, з волі Всевишнього, відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий і Незабутній ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ, ШВАГЕР і ВУЙКО

бл. п. мґр прав ЯРОСЛАВ ШИНДУС

Нелегко найти слова, щоб в належний спосіб висловити нашу вдячність Усім, хто виявив нам у нашому горю доброту свого серця. Тож тільки цими скромними рядками дякуємо Всім, хто віддав останню прислугу Покійному, а нам старався облегшити невимовний біль і безмежний жаль.

У першій мірі сердечно дякуємо Всечеснішим Отцям: о. Пароховi Павлові Малюдзі, ЧНІ, о. Михайлові Перетяткові, ЧНІ й о. Василеві Яремакові за молитви, Панахиди та похоронні відправи.

Щиро дякуємо Закордонному Представництву УГВР і Управам „Чорноморської Січі" й „Самопомочі" за вислови співчуття, а промовцям, о. Михайлові Перетяткові, п. Володимирові Мартинцеві, п-і Софії і мґр Остапові Олесницьким, д-рові Богданові Бурачинському та мґр Михайлові Кіндрачукові, за зворушливі прощальні слова над домовиною та на поминках.

Глибока подяка д-рові Романові Кравчукові та д-рові Ярославові Миндюкові за те, що не жаліли часу й труду на безкорисну поміч, як мене зустріло нещастя.

Наша невимовна подяка д-рові Б. і М. Бурачинським, д-рові Р. і Н. Кравчукам, д-рові В. і С. Гукам, п-і Г. Галіґер і пластовій молоді за вінки та квіти.

Дякуємо п. Романові Мариновичеві за радіоповідомлення про смерть бл. п. Славка, а мґр Остапові Олесницькому за дружню посмертну згадку про Покійного в „Свободі".

Ст. пл. Юрієві Туринському дякуємо за придбання квітів, а пластовій молоді за чисельну участь у похоронних відправах і поминках.

Щира подяка Приятелям, що несли домовину: мґр М. Кіндрачукові, мґр О. Олесницькому, п. А. Федешиновi, п. О. Трушеві, п. В. Бурачинському та пластунові Ю. Рубчакові.

Всім Рідним, Приятелям, Колегам і Знайомим, що відвели Покійного Славка на Вічний Спочинок, і Всім, хто особисто, письмово чи телефоном, висловив нам співчуття, сердечне спасибі!

Не находжу задовільних слів подяки усім Друзям і Знайомим, що пам'ятали про нас у нашому горю та старалися всякими способами те горе нам облегшити. Зокрема дякуємо: д-рові І. і С. Темницьким, пп. Ю. і Е. Харченко, п-і М. Гарматій, п-і С. Лебедь, п-і Л. Рубчак, пп. В. і Е. Мартинцям, пп. А. та І. Федешиним, п-і Л. Шегедин, п-і О. Ящишко, д-рові Р. і Н. Кравчукам, пп. П. і А. Петровським, п-і Н. Шаранович, п-і І. Боб'як, п-і С. Яворській, п-і І. Вартошик, п-і В. Васічко, п-і А. Стоцько, пп. М. і З. Буракам, п-і Л. Пенцак, пп. В. і М. Левицьким, пп. Р. і І. Лапичакам, пп. А. і Л. Лапичакам, пп. І. і Л. Туринським, п-і Р. Саламаха, пп. В. і Н. Качмарам, п-і мґр Б. Худьо, п-і І. Дзедзик і п-і І. Федів. Просимо дарувати нам, якщо — через забуття — ми в цьому списку когось поминули!

Дякую сердечно Паням за дбайливе приготування поминок, п-і Славі Олесницькій і п. Володимирові Мартинцеві за переведення збірки на Стипендійний Фонд сина — Романа, а похоронному заведенню Литвин і Литвин за старання та вміле переведення похорону.

Дякуємо Всім за щедрі пожертви на Служби Божі та добродійні потреби. Хай Всевишній Господь винагородить Вас Усіх щедрими ласками!

В глибокому смутку:
РОМАНА — дружина
РОМАН ЯРОСЛАВ — син
Близька і дальша Родина в вільному світі та в Україні

НА СЛУЖБИ БОЖІ ЗЛОЖИЛИ:
Марійська Дружина Пань при Церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Всеч. о. Ґеблі, Всеч. о. Е. Бредлі, Всеч. о. М. Келлі, п-і Софія Олесницька, п-і Л. Рубчак, п. М. Остап'як, п-і І. Сигалів, п. Д. Бобеляк, п. С. Гук, п-во Е. і Б. Джонстон, п-во А. й Н. Лазірки, п-во В. і М. Левицькі, п-во В. і Е. Ренері, п-во М. і М. Загородні, п-во М. і П. Дерещі, п-і Н. Кравчук, п-во М. і З. Бураки, п-во М. і Л. Стебельські, п-во О. й І. Голинські, п-во М. і М. Кузишини, п-во П. і А. Петровські, п-во мґр О. і О. Смалі, п-во А. і М. Стоцько, п-во І. та Л. Туринські, п-во Я. і Л. Ткачі, п-во А. Тюдаліco, ст. п. Р. Юзенів.

НА ОДНОРІЧНУ СЛУЖБУ БОЖУ:
п-во А. і І. Федешини, п-во Ч. і Т. Кенворті.

НА П'ЯТИРІЧНУ СЛУЖБУ БОЖУ:
п-во П. і М. Гоппке, п-во М. і Д. Дайне.

НА УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ЗЛОЖИЛИ (замість квітів на могилу):
Галя та Ярема Попель 150 дол.

НА „ЦЕРКВУ В ПОТРЕБІ":
Надя та Степан Костики 50 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ У РИМІ:
д-р Дарія та д-р Ярослав Миндюки 25 дол.

НА ЗАПАСНИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ":
Міля й Володимир Ренері 10 дол.

НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД СИНА — РОМАНА:
д-р Б. і М. Бурачинські 250 дол., д-р Р. і Н. Кравчук 100 дол., Приятелі із Сандез, Інк. 100 дол., д-р Т. і Л. Шегедин 50 дол., д-р Б. і Б. Худьо 30 дол., д-р Я. і К. Данилишин і п-і І. Бурачинська 25 дол., мґр О. і С. Олесницькі 25 дол., Приятелі із Хсел, Інк. 25 дол., Пластова Станиця в Нюарку 25 дол., п-і І. Бартошик 20 дол., п-во В. і В. Васічки 20 дол., п-во Я. і О. Яворські 20 дол., п-і З. Пономаренко 15 дол., п-во В. і М. Левицькі 15 дол., п-во І. й Р. Лапичаки 10 дол., п-во І. й Р. Боб'яки 10 дол., п-і І. Дзедзик 10 дол., п-во М. і А. Стоцько 10 дол., п-і С. Лебедь 10 дол., п-во А. і І. Федешини 10 дол., п-во О. й Р. Труш 10 дол., мґр М. і І. Кіндрачуки 10 дол., п-і С. Гук 10 дол., п-і Н. Шаранович 10 дол., п-во В. і Е. Мартинці 10 дол., п-во Ю. і Е. Харченки 10 дол., дир. В. Кузик 10 дол., мґр М. Стецьків 10 дол., д-р М. Гой 10 дол., п-во П. і М. Гарматій 10 дол., п-во Н. і Б. Красвські 10 дол., п-во Ф. і О. Віретюки 10 дол., п-і О. Ящишко 5 дол., п-і О. Підлуська 5 дол., п-і С. Андерсон 5 дол., п-і М. Процайло 5 дол.

Ділимося сумною вісткою з Членством Українського Народного Союзу стейту Коннектикат, що в понеділок, 9-го червня 1975 р., несподівано, відійшов у Вічність, у Гартфорді, Конн., довголітній заступник голови Стейтового Комітету Відділів УНСоюзу, Округи Ню Гейвен

бл. п. БОГДАН МУСІЙ

ПОХОРОН Покійного відбувся в дні 12-го червня 1975 р. з української католицької церкви св. Михаїла в Гартфорді, а Тлінні Останки спочили на місцевому цвинтарі в Glastonbury.

Опечаленій горем дружині п. Марії, доні п. Уляні з мужем Володимиром Зінич, внукам Маркові і Володимирові, сестрі п. Ірині Теслі та ближчій і дальшій Родині висловлюємо наші найщиріші співчуття.

СТЕЙТОВИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ ОКРУГИ НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 7.

Р. Волощук, Джерзі Сіті $ 10.00
І. Марич, Парма 10.00
А. і В. Шумейко, Ню Йорк 10.00
Ю. Кравців, Александрія 7.00
С. Назаренко, Канастата 7.00
І. Рибій, Чікаґо 7.00
Л. М. Сушків, Ню Йорк 7.00
М. Торик, Савтбург 7.00
Л. Шморгун, Тиртл Крік 7.00
Р. Юшкевич, Детройт 7.00
П. Капшученко, Філаделфія 3.00
М. Мельничук, Філаделфія 3.00
С. Свіченок, Сомервілл 3.00
А. Тиз, Лейк Женева 3.00
М. Андрухowський, Амстердам 2.00
Л. Вазилюк, Бриджпорт 2.00
В. Баран, Парма 2.00
П. Віланюк, Детройт 2.00
Ю. Варанюк, Воррен 2.00
Д-р В. Білецький, Толмедж 2.00
Р. Білинський, Ню Йорк 2.00
М. Боґіра, Чікаґо 2.00
В. Бойко, Меніл 2.00
В. В. Боляк, Гартфорд 2.00
І. Борисенко, Пеорія 2.00
П. Вариха, Йонкерс 2.00
Д. Войтишин, Детройт 2.00
П. Врублівський, Довнерс Гров 2.00
В. Ганущак, Чікаґо 2.00
Б. Головатий, Воррен 2.00
Р. Грабець, Клівленд 2.00
Ю. Гриненко, Норвуд 2.00
А. Гусар, Рочестер 2.00
С. Гебуза, Шелтон 2.00
М. Довгенко, Лос Анджелес 2.00
І. Дяківський, Ембрідж 2.00
М. Ґрас, Ґлен Сіней 2.00
М. Занко, Бонтон 2.00
С. Зарічний, Джерзі Сіті 2.00
Н. Кітвіс, Ірвінгтон 2.00
О. Кицікевич, Перу 2.00
Я. Козак, Ґаннінгтон Веллі 2.00
Д-р О. Королей, Потакет 2.00
А. Корбяк, Гемтремк 2.00
А. Кухарська, Міннеаполіс 2.00
Я. Ликтей, Ютика 2.00
О. Н. Литваковський, Ґері 2.00
О. Лішанський, Санівейл 2.00
М. Мазур, Філаделфія 2.00

Д-р В. Масик, Силвенія 2.00
Д-р А. Маґорак, Елмвуд Парк 2.00
М. Бальчик, Воррен 2.00
М. Мельничин, Клівленд 2.00
В. З. Мир, Філаделфія 2.00
С. Мриглод, Ньюарк 2.00
М. Никифорак, Воррен 2.00
М. Озимко, Клифтон 2.00
К. Панас, Ґері 2.00
В. Пацула, Вайнсбург 2.00
Н. Пашковський, Маямі 2.00
Р. Пирґ, Голден 2.00
О. Підвисоцька, Піттсбурґ 2.00
І. Попович, Парма 2.00
П. Проць, Лорейн 2.00
О. Рибак, Гарвуд 2.00
Р. Рибак, Ст. Пол 2.00
В. Романовський, Балтимор 2.00
А. Рутецький, Пенсокен 2.00
А. Сапська, Влекстовн 2.00
М. Святий, Вашінгтон 2.00
С. Сенюк, Вестбург 2.00
І. Серант, Ню Йорк 2.00
Е. Слєдзький, Лорейн 2.00
Г. Слипець, Парма 2.00
В. Стечак, Елкінс Парк 2.00
І. Тарнавський, Піттсфілд 2.00
І. Тодочний, Стровбург 2.00
Г. Ухарма, Норвіч 2.00
О. і Ю. Урбанський, Голландейл 2.00
Н. Фіцик, Форд Сіті 2.00
Д. Хрущак 2.00
С. Гейлей Фолдс 2.00
С. Чехівський, Олифант 2.00
Д-р Т. Чуб, Рад Гілл 2.00
Д. Шарда 2.00
П. Ярема, Ню Кестл 2.00
Я. Абрамишк, Міннеаполіс 2.00
П. Вашишин, Омага 1.00
І. Гуменюк, Чікаґо 1.00
В. Кеско, Студіо Сіті 1.00
К. Ломашиник, Чікаґо 1.00
К. Ковал, Арлингтон Гайтс 1.00
Г. Костельник, Парма 1.00
С. Коцюба, Денвер 1.00
Н. Лисогор, Лонґ Айленд Сіті 1.00
В. Микитюк, Торонто 1.00
П. Наконечний, Філаделфія 1.00
К. Родович, Честер 1.00
Ю. Стромецька, Гайтсвіл 1.00
М. Ференц, Шамокін 1.00
Б. Флюнт, Воррен 1.00

ЛИСТА, Ч. 8.

М. і В. Бабій, Детройт $ 22.00
В. Качор, Філаделфія 15.00
Л. Вац, Чікаґо 7.00
В. Волошинович, Ст. Пітерсбург 7.00
Д-р В. Ґалан, Вашкот 7.00
Д-р В. Ґудз, Гартфорд 7.00
Д-р І. Наконечна, 7.00
Д-р І. Наконечний, 7.00
Д-р Я. Очеретько, Брістоль 7.00
Р. Тенетайло, Колдейл 7.00
М. Бодель, Чікаґо 5.00
М. Дзера, Остин Айленд 5.00
Т. Єзерський, Клівленд 5.00
А. Ле Вас, Ст. Пітерсбург 5.00
Ю. Копитко, Філаделфія 5.00
Н. Корчак, Деррі 3.00
В. Пеленський, Парма 3.00
В. Соя, Гарден Сіті 3.00
В. Тирлавський, Чікаґо 3.00
Ю. Хома, Малвол 3.00
О. Цуняк, Кентон 3.00
Т. Чучман, Амстердам 3.00
М. Андрушків, Джамейка 2.00
І. Байляк, Трой 2.00
І. Басараб, Філаделфія 2.00
Е. Бедрій, Ньюарк 2.00
Н. Верестянський, Чікаґо 2.00
О. С. Вілак, Філаделфія 2.00
С. Вуґан, Рочестер 2.00
Л. Вилдер, Туксідо Парк 2.00
Г. Гайдучок, Рочестер 2.00
Г. Галізія, Чікаґо 2.00
М. Гентош, Деляно 2.00
М. Голінко, Трентон 2.00
І. Городник, Четтем 2.00
О. Граб, Форт Лаудердейл 2.00
І. Гриценко, Буффало 2.00
І. Гадзун, Блейрстовн 2.00
Д-р В. П. Ґерент, Вест Гартфорд 2.00
І. Дончук, Філаделфія 2.00
М. Дуда, Гартфорд 2.00
М. Іваніок, Форт Лаудердейл 2.00
А. Кавшая, Філаделфія 2.00
Г. Канюка, Ровздейл 2.00
І. Кецмур, Розлиндейл 2.00
М. Кмьотек, Парма 2.00
Н. Ковалів, Міннеаполіс 2.00
М. Колодій, Клівленд 2.00
П. Кондрат, Челтенгем 2.00

В. Т. Копач, Парк Рідж 2.00
А. Королик, Товнвелл Джанкшен 2.00
В. Корчинський, Честер 2.00
О. Крамарчук, Елмгурст 2.00
О. Кривоніс, Денвер 2.00
Ю. Кудрик, Йонкерс 2.00
К. Кульчицький, Денвер 2.00
І. Левицький, Кентон 2.00
Е. Людкевич, Монровія 2.00
М. Марейн, Порт Ст. Люсі 2.00
Д-р В. Марчук, Гінсдейл 2.00
М. Мельник, Елмгурст 2.00
Д. Олексюк, Бриджпорт 2.00
М. Пада, Рочестер 2.00
П. Потапенко, Детройт 2.00
І. Прима, Ширлей 2.00
Д-р П. Пундій, Чікаґо 2.00
Є. Роковський, Вет 2.00
Ч. Романяк, Філаделфія 2.00
О. Роснутко, Філаделфія 2.00
Г. Семенів, Рочестер 2.00
А. Смішко, Філаделфія 2.00
Я. Сохоцький, Парма 2.00
В. Стадник, Рочестер 2.00
П. Стадник, Ню Бранзвік 2.00
В. Табачук, Вейн 2.00
М. Таран, Пелл Лейк 2.00
А. Терещенко, Ріджвуд 2.00
О. Терлецький, Гіволі 2.00
П. Терплак, Амстердам 2.00
В. Тичко, Пембрук Пайнс 2.00
М. Турчин, Вілкес Бер 2.00
І. Фаль, Монессен 2.00
Ф. Федорук, Ланкастер 2.00
М. Філас, Віндгем 2.00
М. Фрей, Джуліет 2.00
С. Фурманюк, Чікаґо 2.00
Р. Цвайло, Шерил 2.00
П. Шимкович, Ню Йорк 1.00
Д-р Янишин, Бунвілл 1.00
І. Вагая, Янктавн 1.00
М. Купчинська, Лорейн 1.00
В. Лех, Гартфорд 1.00
М. Ляшенко, Чікаґо 1.00
С. Місіло, Джерзі Сіті 1.00
Г. Рябокінь, Ст. Пол 1.00
С. Селешко, Ню Йорк 1.00
І. Таратула, Міннеаполіс 1.00
А. Феник, Вотервліт 1.00
Р. Флюнт, Філаделфія 1.00
І. Холява, Ютика 1.00
І. Черниченко, Петерсон 1.00

НАУКОВА РАДА ФКУ...

(продовження з 1-ої стор.)

Українських Студій. Мали змогу вести розмови з докторантами та студентством.

Наукова Рада була своєрідним тілом. Формальна сторона була другорядною і до останнього часу остаточно нерозв'язаною справою. Алествориласся група людей на допомогу яких голова, що був заразом головою Комітету Українських Студій, міг розраховувати. Чи то була справа програм студій, літньої школи, видавничого пляну, адресарів і т. п., без відданої і активної допомоги Наукової Ради було б трудно вив'язатись із многогранних завдань у початкових роках „українського Гарварду".

Хоч Наукова Рада не мала офіційних прав на перевірку діяльности Гарвардського Комітету Українських Студій, все таки кожне засідання НР-и починалось звітним звідомленням голови Комітету, як також поодиноких співпрацівникі в Інституту, яке і голова і члени НР-и трактували як зобов'язуючий звіт.

НР мала і свої недоліки. НР — тіло дуже неформальне, без свого бюджету. Члени НР-и приїздили на засідання на власний кошт. Беручи до уваги віддалі, кошти, особисте навантаження щоденною працею й інше, годі було сподіватися, що засідання будуть відбуватися частіше чим один раз на семестер. А це утруднювало можливості НР-и допомагати у рішеннях Комітету, який мусів діяти під тиском потреб дня і не міг чекати на вказівки НР-и.

Хоч у 1968 році Наукова Рада прийняла свій окремий правильник, все ж вона залишилась складовою частиною ФКУ. Треба було натуги, щоб осягнути на засіданнях кворум і тому опрацьовувано проєкт реорганізації НР-и.

Вступний період українських студій в Гарварді завершився в 1973 році, коли після вивінування трьох катедр створено УНІГУ. Дальші події покотилися дуже швидко: у 1974 році дотеперішній ад гок Комітет Українських Студій дістав статус департаменту, а крім того покликано, також у порозумінні з ФКУ, Візитуючий Комітет Українських Студій у системі Надзірної Ради Гарвардського Університету, до якого запрошено представників українських установ і громадянства, керівників церков і українських науковців з-поза Гарварду.

Гарвардські україно-знавчі студії закінчили свій період імпровізації. Тепер ті студії осягнули статус нормальної Гарвардської дисципліни із ясною трьохчленною структурою: навчання (постійний Комітет), наукова праця (Інститут) та контроля (Візитаційний Комітет), З моментом створення Візитаційного Комітету, НР, яка була дуже потрібною у попередній підготовчій стадії, стратила тепер своє значення, бо усі завдання контролі перебрав на себе новий чинник.

Тому Головна Екзекутива ФКУ, яка у відповідний час покликала до діяльности Наукову Раду, після простудіювання нової ситуації, звернулась до її членів з пропозицією розв'язати Наукову Раду. Ця пропозиція обговорювалася на засіданні Президії НР. Президія також визнала нераціональним дальше існування НР-и у теперішній її формі.

Голова Наукової Ради, взявши до уваги висновки з дискусії про реорганізацію НР-и, яку започаткував на попередніх засіданнях звіт спеціяльної комісії під керуванням професорів О. Федишина, К. Савчука і м-ра І. Кобаси, запропонував, щоб на місце дотеперішньої Наукової Ради створити Постійну Конференцію Українознавчих Студій (ПКУС). Таке тіло, першим стрижнем якого була б дотеперішня Наукова Рада, повинно б концентруватися на тих трьох основних ділянках українознавства, які репрезентує Центр Українських Студій у Гарварді. У склад Конференції повинні увійти усі спеціялісти, що активно працюють в університетах Північної Америки. Конференція повинна б збиратись раз на рік на свої наради, які повинні тривати принаймні 3 дні. У двох днях окремі секції (мова, література, історія, бібліографія) відбували б свої наради, панелі і дискусії, а третій день був би присвячений виключно біжучим та організаційним справам українознавчих дисциплін. Всі члени ПКУС мали б автоматично афіліяцію з Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету. Усі засідання і наради протоколувалися б і виходили б щорічно окремим томом ПКУС. УНІГУ перебрав би на себе технічну сторону організації таких щорічних конференцій, але в нічому не нарушував би суверенности ПКУС. Кожна секція була б відповідальною за мобілізування членства і вибрала б свій провід згідно із загально прийнятими звичаями в наукових інституціях.

Після доповіді голови, керівники відповідних ресортів Інституту подали інформації про біжучу працю. Д-р О. Субтельний про журнал - річник „Harvard Ukrainian Studies", д-р П. Маґочій про стан видавництва Інституту та Е. Касинець про бібліотечні справи. Одночасно члени НР-и дістали течки з відповідною документацією. По звітах учасники нарад ставили запити і висловлювали свої зауваження і поради.

Друга частина засідання була присвячена дискусії над доповіддю голови про майбутнє Наукової Ради. В основному присутні вітали пропозицію створення Постійної Конференції Українських Студій і в дискусії з головою, члени НР-и: В. Стойко, М. Богатюк, І. Кобаса, Б. Романенчук та І. Шевченко, що підсумував хід дискусії, підкреслили нову ситуацію, перед якою опинилась НР та потребу ширшого тіла для контакту з українським громадянством проф. Б. Романенчук ствердив, що практика показала, що НР, яка складається із невеликого круга професорів, силою їх ізоляції від громадянства не могла того завдання повністю виконати.

Дальша дискусія концентрувалася на питанні, чи голосувати про розв'язання Наукової Ради на цьому засіданні, чи на наступному.

Проф. Стойко, що виступав як оборонець творчого вкладу існуючої НР-и, заохочував задержати традицію НР-и і не голосувати в справі її розв'язання до часу, доки не буде створене нове тіло. При тому він покликався на правильник НР-и, згідно з яким, важні справи обговорювалися на одному засіданні, але голосування над ними відбувалося на наступному засіданні. Ці арґументи переконали учасників і прийшло до такого компромісового рішення, яке усі члени НР-и одноголосно прийняли: Наукова Рада Катедр Українознавства створює комісію із своїх шести членів, завданням яких буде підготовити сесію Постійної Конференції Українських Студій на весну 1976 р. В склад тієї комісії входять: М. Богатюк, І. Кобаса, О. Пріцак, Б. Романенчук, В. Стойко, Ю. Шевельов та І. Шевченко. Члени комісії мають в часі цьогорічних вакацій підготовити проєкт Конференції і одночасно, діючи як тимчасові керівники відповідних секцій, зорганізувати свої секції та підшукати доповідачів.

Безпосередньо перед офіційним відкриттям Постійної Конференції Українських Студій, Наукова Рада відбуде своє засідання, на якому буде розглянене рішення у справі її реорганізації.

Нові керівні органи ПКУС будуть обрані вже її членами.

Слідуюча точка нарад заторкала справу трьох членів НР-и, які подали свою заяву на вихід з НР-и. Рішено просити тих колеґ відложити своє рішення до наступного засідання НР-и, на якому і так має рішитись справа обговореної трансформації.

Засідання закінчено о год. 4.20 по полудні.

КРАЙОВА АСАМБЛЕЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

корисність і конечність етнічних студій в країні з одного боку, а з другого вказували на брак зрозуміння і допомоги із сторони федеральних, стейтових, а навіть міських чинників, як і на брак належного зацікавлення та відповідних заходів чи акцій самих етнічних спільнот.

Мимо всіх труднощів, на конвенції унаглядненo багато успішних моментів у розбудові етнічних студій. В останньому часі появилося ряд дисертацій і основних праць з етнічної проблематики. Існує ряд курсів і програм в ділянці етнічности. Звернено увагу, щоб справу етнічної ідентичности, етнічного збереження зачинати із шкільного віку та передшкілля, де зачинає формуватися світогляд дитини. Тому і підкреслено потребу звернути увагу і приготовити відповідний матеріял для дітвори, народних вчителів і батьків.

У висліді конвенції прийнято резолюції, між ними:

1. Приспішити іменування дорадчого комітету до міністерства освіти для етнічних студій (HEW National Advisory Council for Ethnic Studies). (Формальна згода, як і листа кандидатів вислані раніше).
2. Звернутися до президента Форда, щоб негайно іменував спеціяльного дорадника в етнічних справах, що було обіцяно раніше.
3. Домагатися, щоб видати серію поштових значків з віддзеркаленням вкладу етнічних груп в розвиток країни.
4. Включитися в загальне святкування 200-річчя, зокрема по лінії етнічних груп, етнічної спадщини.

Під час конвенції представник федерального Департаменту освіти в загальних зарисах подав вислід розподілу стипендій в рамках т. зв. закону Швайкера на 1975/76 рік. Докладніші дані появляться щойно з початком липня, тобто на початку нового бюджетового року. У загальному цього року було понад 1000 аплікантів. До диспозиції було 1.8 міл. долярів, менше, як минулого року. З цієї суми 40 відс. одержали університети; 24 відс. льокальні едукаційні інституції; етнічні асоціяції дістали найменше, бо тільки 16 відсотків. В загальному приділено 49 стипендій, з того 22 припадає на поодинокі етнічні проєкти і 27 на многоетнічні. Дальше запризначенням 6 відс. припадає на елементарні (початкова школа), 7 середньошкільні (гай скул), 7 університетські і 29 мішані. Із поодиноких етнічних груп на розбудову програм їхньої спадщини одержали естонці, вірмени, китайці, греки, чорні, індіяни та, можливо, ще одна чи дві групи. Решта із двадцяти двох це спільні проєкти. Українська етнічна група як і попереднього разу включена в загальний проєкт. Тим разом спільно з литовською, грецькою і жидівською етнічними групами через Іллінойський університет в Чікаґо, на загальну суму 40.000 дол.

Заупокійні Богослужби за бл. п. Володимира Юрковського

Кембридж, Масс. (ГЕ ФКУ). — В суботу 17-го травня ц. р. о. полк. Йосиф Скульський, парох української католицької церкви Христа Царя в Бостоні, Масс. відслужив Заупокійну Святу Літургію і Панахиду за спокій і вічну радість душі Володимира Юрковського, одного з найбільше визначних меценатів ФУК. Дякував Степан Сідлярчук, меценат і член бостонського комітету ФКУ.

В українській православній церкві св. Андрія Первозванного в Бостоні, о. протоієрей Мирон Пахолок відслужив того ж дня Парастас.

У тих Богослуженнях взяли участь: організаційний референт ФКУ, репрезентуючи Головну Екзекутиву, як також члени місцевого комітету ФКУ, українські студенти, докторанти і наукові співробітники Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету.

В місяці травні ц. р. заупокійні Богослуження за бл. п. В. Юрковського відслужили також отці: монс. Мирослав Харина (УКЦерква — Філядельфія), монс. Петро Мельничук (УКЦерква — Балтимор), Анатолій Якобс (УПЦерква — Бріджпорт), монс. Микола Бабак (УКЦерква — Рочестер), Мирон Головінський (УКЦерква—Барнеборо), Ярослав Шуст (УКЦерква — Бриджпорт), Богдан Смик (УКЦерква — Ютика), Андрій Назаревич (УКЦерква — Виллимантик), Петро Оґірко (УКЦерква — Колчестер), — Роман Дикий (УКЦерква — Менчестер), Юліян Катрій (УКЦерква — Чікаґо), монс. Михайло Польовий (УКЦерква — Піттсбурґ), монс. Рассел Данильчук (УКЦерква — Карнеґі), Василь Джиджора (УКЦерква — Піттсбурґ) протопресвітер Іван Ткачук (УКЦерква — Ню Йорк).

Заупокійні Богослуження за бл. п. В. Юрковського відправлятимуться також в Канаді.

В першу неділю по Великодні на могилі Покійного Мецената, на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, о. протопрес. Іван Ткачук, парох української православної церкви Всіх Святих в Ню Йорку, відслужив Парастас з участю голови і члена Головної Екзекутиви ФКУ.

Українські студенти на могилі бл. п. Володимира Юрковського посадили квіти.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА КОСТЕК, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 8 березня 1975 р. на 77-му році життя. Нар. в 1898 р. в с. Купчинці пов. Тернопіль, стала членкою УНС в 1946 р. Полишила в смутку сина Володимира з дружиною і дальшу родину в краю. Похорон відбувся 18 березня 1975 р. на цвинтарі Сомерсет Гілс в Сомерсет, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

АНТОНІЯ ЦЕБАК, членка УНС Відд. 100 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Мервін, Інд., померла 17 березня 1975 р. на 82-му році життя. Нар. в 1893 р. в Городовичі, Україна, стала членкою в 1916 р. Полишила в смутку мужа Андрія, брата на Україні. Покійна працювала для УНС через 59 років. Похорон відбувся 19 березня 1975 р. на цвинтарі в Калумент, Парк в Меррісвілл, Інд.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Цебак, секр.

МИХАЙЛО РОДИК, член УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., помер 2 січня 1975 р. на 79-му р. життя. Нар. в 1895 р. в Шамокині, Па., став членом УНС в 1935 р. Полишив в смутку дружину Ольгу і дальшу родину. Похорон відбувся 6-го січня 1975 р. на цвинтарі Оливна Гора в Маспет, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ПАВЛО ТВОРІЩУК, член УНС Відд. 152 Т-ва Вільна Україна в Ірвінґтоні, Н.Дж., помер 6 квітня 1975 р. на 78-му р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні, став членом УНС в 1929 р. Полишив в смутку дочку Тессі і сина Павла. Похорон відбувся 10 квітня 1975 р. на цвинтарі Еверґрін Елізабет, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Бакум, секр.

НЕСТОР СТЕЦИН, член УНС Відд. 130 Б-ва св. Володимира в Ню Йорк, Н. Й., помер 25-го січня 1975 р. на 74-му р. життя. Нар. в 1900 р. в с. Березовиця Велика, Тернопіль, став членом УНС в 1948 р. Полишив в смутку дружину Стефанію, сина Омеляна з дружиною Іреною і дітьми Христиною, Андрієм і Петрусем, дочку Любу Декайло з мужем Ігорем та синами Ростиславом, Олегом та Орестом, братів Дмитра і Олексу та сестру Анну з родинами. Похорон відбувся 29 січня 1975 року на Ципресс Гілл цвинтарі в Брукліні, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Ю. Юрків, секр.

ВАСИЛЬ НАКОНЕЧНИЙ, член УНС Відд. 5 Б-ва св. Миколая в Асторії, Н. Й., помер 29 січня 1975 р. на 50-му р. життя. Нар. в 1925 р. в с. Чижів, Зах. Україна, став членом УНС в 1950 р. Полишив в смутку дружину Марію, двоє дітей Ірину й Василька та сестру Софію Драбик. Похорон відбувся 1 лютого 1975 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Хоманчук, секр.

МАРКО ГИК, член УНС Відд. 316 Т-ва Український Народний Дім в Рочестері, Н. Й., помер 27 січня 1975 р. на 69-р. життя. Нар. в 1906 р. в с. Маркополі, пов. Броди, став членом УНС в 1940 р. Полишив в смутку дружину Катерину, дочки Орисю і Оксану, сина Любомира. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Шепулчe в Рочестері, 30 січня 1975 року.

Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ЮЛІЯ ПАВЛІВ, членка УНС Відд. 253 Т-ва ім. І. Франка в Лудлов, Масс., померла 18 січня 1975 р. на 79-му році життя. Нар. в 1896 р. в Жидачові, Зах. Україна, стала членкою УНС в 19937 р. Полишила в смутку дочку Анну, синів Михайла і Степана та п'ять внуків. Похорон відбувся 20 січня 1975 р. на цвинтарі св. Альозія в Індіян Орчард, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Фіцик, секр.

МИХАЙЛО СИДЯГА, член УНС Відд. 350 Б-ва св. Михаїла в Стемфорді, Конн. заступник секретаря, помер 1 лютого 1975 р. на 63-му р. життя. Нар. в 1911 р. в Вірки Великі, Україна, став членом УНС в 1948 р. Полишив в смутку дружину Марію, дві дочки замужні Галину і Іру та 5 внуків, брата Євгена та близчу і дальшу родину. Похорон відбувся 3 лютого 1975 р. на цвинтарі св. Новак в Спрінґдейл, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Фіків, секр.

АНАСТАЗІЯ БАЗАР, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 25 січня 1975 р. на 82-му році життя. Нар. в 1893 р. в с. Бутини, Зах. Україна, стала членкою УНС в 1938 р. Полишила в смутку сина Володимира з дружиною Марією та одного внука. Похорон відбувся 29 січня 1975 р. на цвинтарі Кальварія в Брукліні, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 15-го ЧЕРВНЯ 1975 р.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франка 334 Відд. о год. 1 по пол. в домі фін. секретаря, 3324 Торрінгтон вул. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — В. Задорецький, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 7315. Пігмей хоче віддячитись Тарзанові



Я мушу дізнатися, що сталося з чоловіком, який впав з неба!

Наші вороги, погане плем'я Ґуру, прийшли і забрали його зі собою!

Чи він був мертвий?

Ні! Він кричав, коли вони пішли в джунґлі!

Скажи мені як знайти село племени Ґуру!

Ти не підеш туди!.. Ти врятував моє життя... Тепер я врятую твоє, бо не скажу тобі де село Ґуру!